

Salezijanski vestnik

4

2012

www.donbosko.si

julij-avgust

Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska ~ letnik LXXXV ~ skupna številka 578

917703531047007

{ vsebina }

SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo za salezijansko družino
in prijatelje don Boska

Številka 4 | skupna številka 578
Leto 2012 | letnik 85
ISSN 0353-0477
dvomesečnik

UREDNIK
Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR
Janez Potočnik, Ivan Turk,
s. Marija Imperl, Janez Krnc,
Marko Košnik

LEKTORIRANJE
Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA
mati design

RAČUNALNIŠKI PRELOM
Salve d.o.o., Patricija Belak

DISTRIBUCIJA IN STIKI
Janez Potočnik

IZDAJATELJ
Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ZALOŽBA
Salve d.o.o. Ljubljana

TISK
Tiskarna Pleško

Salezijanski vestnik je leta 1877
ustanovil sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku je začel
izhajati leta 1904.
Danes SV po svetu izhaja v 57
izdajah, v 29 jezikih in v 131
državah.

Darove za vzdrževanje

Salezijanskega vestnika in za druge
namene lahko nakažete
na račun.

Salezijanci | Rakovniška 6
1000 Ljubljana

Sl56 2420 0900 4141 717
sklic 00 06

NASLOV UREDNIŠTVA
Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

telefon: 01/42.73.028
e-pošta: vestnik@sdb.si
splet: www.donbosko.si

SV 4/2012

Foto naslovnica: © G. Valič

8

POGLED NA SALEZIJANSKI SVET
SALEZIJANSKI POGLED NA SVET

4

17

24

julij–avgust

4 KOLUMNA
Dopust, le za koga?

6 POGOVOR
Kar govoriš, naj se ujema
s tistim, kar delaš

8 MOLIVCI
Dogodek za ponovni
razmislek

9 SALEZIJANSKA DRUŽINA
Poslanke svete družine

10 DRUŽINA
Zavod Pelikan Karitas

12 MOJ POGLED
Radi smo se imeli

14 SPOZNAJMO DON BOSKA
Spomini na študijska leta

16 NA STRANI MLADIH
Oratorij - Grem jaz

18 MISIJONI
Najrajši sem med
indijanskimi plemeni

Ni mi vseeno

POZDRAVLJENI. NA PRAZNIK MARIJE POMOČNICE 24. MAJA SEM ZA SOBRATOM dr. Alojzijem Slavkom Snojem prevzel službo predstojnika v slovenski salezijanski inšpektoriji. Želel sem, da se to zgodi prav na ta dan. Zakaj? Rojen na 24. v mesecu, 24 salezijanskih let sem preživel na Rakovniku – v zavetju naše nebeške matere Marije Pomočnice. Zato se mi je zdelo prav, da ravno na njen praznik začujem novo obliko služenja. Praznik zahvale dosedanjemu inšpektorju Snoju in mojega nastopa nove službe je bil globoko doživet. Vesel sem bil številnih vernikov: predstavnikov skupin salezijanske družine, mladih pevcev na koru in ministrantov v prezbiteriju iz Gimnazije Želimlje, sorodnikov in vernikov iz domačih krajev, predvsem pa številnih sobratov. Hvala vsem, tudi tistim, ki ste me na to novo obliko služenja pospremili z zapisanimi ali izgovorjenimi besedami podpore in s svojimi molitvami.

Razmišljam o besedah vrhovnega predstojnika, ki mi jih je zapisal ob voščilu – *bodi kot razlomljen kruh*. Tudi ne morem mimo dejstva, da je letošnje »vezilo« za vso salezijansko družino isto, kot sem ga imel sam pred 25 leti kot novomašnik: *Dobri pastir da svoje življenje za ovce* (Jn10,11). Na začetku svojega duhovništva sem ob teh besedah Janeza evangelista mislil predvsem na mlade, za katere se želim darovati po don Boskovem zgledu. Danes to besedilo o dobrem pastirju razumevam širše: tukaj ste predvsem moji sobratje – želim vam res biti ob strani. Tukaj ste druge skupine salezijanske družine – zagotavljam vam, da lahko računate name. Tukaj ste mnogi mladi v naših ustanovah in z nami povezani po raznih mladinskih projektih (oratorij, duhovne vaje ...) – zares mi ni vseeno za nikogar izmed vas.

Službo inšpektorja bo v prvih letih zaznamoval jubilej 200. obletnice rojstva sv. Janeza Boska in seveda priprava nanj. Na to se močno navezuje obisk njegovih relikvij v Sloveniji (1.–16. maj 2013), ki naj bo za vse nas priložnost, da se še bolj poglobimo v don Boskovo karizmo in jo damo spoznati svojim prijateljem. Rast don Boskovega centra pod Pohorjem v Mariboru z don Boskovo cerkvijo (prvo v Sloveniji!) pa naj bo tisto zunanje znamenje naše pripadnosti, zavzetosti in ljubezni do don Boska, obenem pa tudi hvaležnosti vsem, ki so se in se še vedno z vso ljubeznijo in mnogimi žrtvami posvečajo mladim.

Vsem vam želim, da bi si v poletnih mesecih nabrali novih moči za dušo in telo – pri tem pa ne pozabili ne na svoje bližnje niti ne na Gospoda. Bog vas blagoslovi.

Janez Potočnik
inšpektor

- 20 MAJZEN
Učitelj ruščine na državni šoli
- 23 NOVICE
Janez Potočnik začel službo inšpektorja
- 22 MARIBOR
... se don Boskova cerkev gradi
- 31 PREPROSTE BESEDE
Mir

Dopust, le za koga?

BOLJ KOT SO SE BLIŽALE POČITNICE, bližje kot so bili dopusti, bolj so nas prepričevali, da se je podražilo to in ono. Cestnine na Hrvaškem, gorivo v Italiji, negotovost v Grčiji in še bi se lahko našlo. Ob tem vsak dan poslušamo o varčevanju, povečevanju revščine, o negotovi finančni prihodnosti Evrope in tako naprej. Treznemu človeku bi ob vsem tem ne ostalo drugega, kot da ostane doma in poskuša preživeti čas dopusta ali počitnic s čim manj stroškov, morda celo s kakšnim postranskim zaslužkom.

Že na začetku junija in navkljub slabemu vremenu smo poslušali o zastojih na cestah proti morju. Če

ste potovali po svetu, skoraj ni kraja, kjer ne bi mogli najti Slovenca. Le kje je tista revščina, čemu je namenjeno vse tisto jadikovanje, da nimamo niti za sol, bi se lahko ob tem upravičeno vprašali. Še posebej tisti, ki morajo vsak dan znova zbirati drobiž za vsakdanji kruh. Ob vsem varčevanju in vsej brezposelnosti je nemogoče spregledati dejstvo, da smo se pripravljene marsičemu odpovedati v korist nekajdnevnega pobega od doma. Dopust je postal tako nekaj vsakdanjega, da človek ni več normalen, če si tega ne privošči. Pred kratkim je brezposelni oče na televiziji ob vprašanju, kaj je najtež-

je pri izgubi dela, najprej potarnal, da je najhuje za otroke, ker se jeseni ne morejo pohvaliti pred svojimi sošolci, kje vse so bili med počitnicami. Ne da nimamo za obleči ali jesti, ampak da ne moremo potovati, je danes znamenje revščine.

Zdi se, da bolj kot dopust ali počitnice potrebujemo odmor, dopust od doma. Težko nam je biti ujet v svojo hišo, svoje stanovanje. Treba je ven. Če drugače ne, vsaj s televizijo ali računalnikom. V najrevnejših predelih sveta, v barakarskih naseljih boste našli številne satelitske antene. Človek več ne zdrži v svojem domu, bolje v svoji koži. Tam smo

BESEDILO: JANEZ VODIČAR ~ FOTO: GREGA VALIČ

samo zato, ker moramo biti, saj moroš stanovati za stalno, saj ne moreš hoditi v službo ali šolo vsak dan od drugod. Lepe pesmi o domu, očetovi hiši in podobno so le še domotožje po časih, ko smo vedeli, kje smo doma. Ni kriva revščina, kriva je naša domišljija in sredstva, ki jo ustvarjajo, da nismo več z ničimer zadovoljni. Še tako bogat človek si lahko predstavlja, kaj vse bi še lahko imel in si privoščil; še tako lep dom bi lahko bil še lepši; še tako uspešno življenje bi lahko bilo še uspešnejše.

Bolj kot počitka na dopustu ali počitnicah iščemo to, kar niti ne želimo najti: zadovoljstvo s sabo in ži-

vljenjem, ki nam je dano. Danes človek ne sme biti zadovoljen, saj kako bo pa pripravljen zapravljati. Vse, kar nam prodajo, izkorišča naše nezadovoljstvo s tem, kar trenutno imamo. Če denar ne kroži, ga tudi ne moremo zaslužiti. In smo tam, da nikoli nismo prepričani, da smemo sploh biti zadovoljni. »Kaj pa veš, kaj bi vse lahko doživel, če bi si to ali ono privoščil, šel na to ali ono potovanje,« je pogosti očitek samemu sebi.

Resnični počitek bi nam prineslo le notranje zadovoljstvo, občutek, da smo tam, kjer smo, na pravem mestu in v pravi koži. Če resno vzamemo svojo vero, zavest, da nas Bog

ljubi, potem se bomo temu z lahko približali. Stari romarji so vedeli, da je njihova pot najprej pot k samemu sebi in Bogu. Tako so polni vtisov z veseljem užili vse, kar jim je dala pot, in še z večjim veseljem prihajali domov. Sodobni romarji iščejo vsemogoče, pogosto pa pozabijo nase in ob tem ne morejo srečati Boga. Ni nam treba v počitnicah na dolga romanja, lahko ostanemo doma, se sprehodimo do prve kapelice. Dovolj bo, če si vzamemo čas za lepoto življenja, lepoto zemeljskega doma in se prepustimo hrepenenju po nebeškem domu, kjer je dovolj prostora in je še vedno vse zastoj. ■

Kar govoriš, naj se ujema s tistim, kar delaš

Pogovarja se Barbara Okorn

Bilo je v zadnjem tednu pred šolskimi počitnicami in s hodnika dijaškega doma so se ves čas pogovora slišali razposajeni glasovi in smeh. Mi pa smo sedeli v prijetno hladni sobi ter z Lukom in Veroniko, ki sta v Dijaškem domu Janeza Boska vzgojitelja, obujali spomine na njunih prvih 5 let vzgojiteljskega poklica – o tem, kako sta sploh našla to službo (Luka je sicer po izobrazbi politolog in geograf, Veronika pa socialna pedagoginja) in koliko sta pred tem poznala don Boska, pa tudi o prvih iskricah, ki so se tukaj pojavile med njima ...

V kolikšni meri sta Želimlje poznala, še preden sta se zaposlila tukaj in kako je sploh prišlo do tega?

Luka: Jaz sem bil že med osnovno šolo tukaj na duhovnih vajah in v spominu mi je najbolj ostal Klemen Balažič, ki je bil takrat moj animator. Potem sem se vpisal na Škofijsko gimnazijo, še posebej zato, ker je bila tam tudi glasbena šola. Ves čas pa sem bil nekako v stiku z Želimljami, tukaj imam tudi kar nekaj sorodnikov. Ko sem zaključeval študij, sem izvedel, da tukaj iščejo nekoga za delovno mesto vzgojitelja, poslal sem prošnjo ter bil sprejet.

Veronika: Jaz pa sem se s salezijanci in don Boskom spoznala v času srednje šole, preko oratorija. Prej sem sicer imela prijatelja, ki je hodil na gimnazijo v Želimljem, vendar nisem nikoli razmišljala, da bi tudi sama tukaj obiskovala srednjo šolo. Glede službe pa je bilo tako, da ko sem se med študijem učila za enega od izpitov, mi je sošolka s fakultete po-

slala sms, da iščejo v dijaškem domu nadomeščanje za vzgojiteljico za 3 tedne, če me morda zanima. Takrat sem se odločila poklicati, da bi vide-la, kako vse skupaj sploh izgleda. In ti trije tedni trajajo še danes.

Na kakšnem mestu pa sta bila pred tem v vajinem življenju vera in don Bosko?

Luka: Vera je bila pri meni vedno na pomembnem mestu, na škofijski gimnaziji pa smo, tako kot tukaj, imeli še posebej veliko možnosti za izražanje in poglobitev vere, za molitev in duhovne vaje ... Pa tudi med počitnicami sem bil npr. animator na oratoriju, kjer sem tudi jaz spoznal don Boska, vendar vseeno nisem vedel tako veliko o njem, dokler nisem prišel sem. Bolj sem imel v spominu Dominika Savia. S samim preventivnim vzgojnim sistemom pa sem se srečal šele tukaj.

Veronika: Na faksu smo govorili o preventivnem vzgojnem sistemu in takrat sva s Špelo Potočnik (ki je danes svetovalna delavka na GŽ) skupaj

pripravili seminar o don Bosku. Takrat sem se poglobila v njegova pisma, filme in precej dobro spoznala njegovo delo in življenje. Kar pa se tiče moje vere, sem na tem področju najbolj rasla preko škofijske gimnazije, pa tudi v domači župniji sem vedno hodila na mladinski verouk in tudi kasneje sem obiskovala študentska srečanja. Na splošno mi je vera vedno veliko pomenila, vedela sem, da si življenja brez vere ne znam predstavljati.

Sta se pa v Želimljah tudi zaljubila ...

Luka in Veronika: Res je, če ne bi začela tukaj skupaj delati, se ne bi spoznala. Med samo službo sicer nismo imeli časa klepetati, smo se pa skupaj vozili v Želimlje in nazaj in se tako veliko pogovarjali. Ker smo bili študentje in smo imeli več časa, smo se dobivali tudi dopoldan, hodili skupaj na kosila ... Par sva postala marca, vzgojiteljem sva to povedala junija na zaključni konferenci, dija-ki pa so izvedeli potem septembra. Je pa res, da sva bila med vzgoji-

Veronika in Luka Planinc, vzgojitelja v Domu Janeza Boska

© osebni arhiv

telji edina, ki sva bila še samska in so naju zato vedno vsi dijaki hoteli »poparčkati«. Ko so dijaki izvedeli, je bilo super, dobro ozračje in tudi ko sva se naslednje leto že poročila, so to vseskozi spremljali in, ja, bilo je tako zanimivo obdobje.

Glede na to, da s temi mladimi preživljata celo popoldne in večer, bi najbrž težko rekla, da gre za službo, ki se zaključi ob desetih zvečer, ko odideta domov.

Veronika: Jaz osebno težko izklopim te stvari. Pomembno mi je, kaj se dogaja z mojimi dekletki in če mi katera zaupa, da je npr. nekaj narobe, ne morem ob desetih reči, da zdaj pa o tem ne bom več razmišljala. Včasih se še celo pot domov z Lukom pogovarjava o tem in tudi kasneje doma še včasih razmišljam o tem. Celotoliko, da me mora včasih Luka prekiniti, naj neham. Ker pa oba delava v tej službi, se verjetno o tem pogovarjava še več, kot bi se sicer.

Luka: Glede na to, da sva poročena in imava stalno oba ta ritem in enako delo, se ves čas pojavljajo priložnosti, ko moraš razmišljati o tem. Je pa res velik plus, da ravno zato lahko skupaj rešiva veliko dilem. Gre za službo, pri

kateri moraš, če jo hočeš opravljati resno, stalno razmišljati o njej, praktično mora biti del tvojega življenja.

Se vama zdi, da so se mladi, glede na obdobje, ko sta bila vidva dijaka, zelo spremenili, so njihove želje in potrebe kaj drugačne?

Luka: V osnovi gre za iste stvari – vrstniki, odraščanje, šola, zaljubljenost ... Vendar ko sva midva začela s šolo, ni bilo računalnikov, jaz sem si e-mail račun npr. naredil v drugem letniku srednje šole, prvi mobilni pa sem kupil v prvem letniku fakultete, ker ga prej niti nisem potreboval. In tukaj gre za popolnoma drugačen način življenja. Tudi način razmišljanja, kako se boš npr. z nekom dobil in kako te med tem ne bo nihče zmotil, je čisto drugačen, pa tudi sam način komuniciranja se je zelo spremenil. Mogoče je več te individualnosti, mi smo se takrat veliko več pogovarjali v skupinah, bilo je tudi več spontanosti pri pogovorih, druženju, veliko več smo se igrali družabne igre, pa seveda petje ob kitari ... Opažam, da je tega danes precej manj.

Veronika: No, petja ob kitari je pri dekletih še vedno veliko, pa tudi druženja na splošno. Se pa tudi

meni zdi, da se nismo zapirali pred računalnik. Večina dijakov tukaj v Želimpljem, kadar se želi umakniti, gre pred računalnik. Druga stvar, ki jo opažam, pa je, da se starostna meja, kar se tiče zabav, še spušča. Se vama zdi, da bosta lahko preventivni vzgojni sistem in ne nazadnje tudi izkušnje pri delu z mladimi, ki jih pridobivata tukaj, uporabila pri vzgoji svojih otrok?

Luka: Zavedam se, da ker sem vzgojitelj drugim, moram najprej imeti stvari urejene pri sebi. Tukaj v Želimpljem sem spoznal in razčistil marsikaj in čutim, da se mi to pri delu s sinom Benjaminom pozna, kljub temu, da je še zelo majhen.

Veronika: Seveda, veliko je stvari, ki jih je učil in počel don Bosko ter jih želim tudi sama uporabiti pri vzgoji in so mi všeč. Stvar, ki jo tukaj najbolj opažam ob delu s starši in dijaki je, da to, kar njim najbolj ostane oziroma kar najbolj cenijo, je ravno ta zgled. Torej da se tisto, kar ti govoriš, ujema s tem, kar tudi delaš. Doma pa si seveda še posebej želim, da bom to, kar otroke želim naučiti, delala tudi sama. ■

Dogodek za ponovni razmislek

SALEZIJANSKO MOLITVENO ZDRUŽENJE

Sledimo zorenju duhovnega poklica Janeza Boska, kakor ga je opisal on sam v svojih Spominih.

Pripravlja Ivan Turk, voditelj SMZ

»NA DAN SV. MIHAELA (OKTOBRA 1834) sem šel k svetim zakramentom. Nato mi je teolog Cinazano, župnik in upravitelj moje župnije, blagoslovil talar in me pred slovesno mašo preoblekel v klerika. Ko mi je ukazal, naj odložim svetna oblačila z besedami: »Gospod naj te sleče starega človeka z njegovimi dejanji«, sem rekel v svojem srcu: »Koliko stare navlake je treba odložiti! Moj Bog, uniči v meni vse moje slabe navade.« Ko mi je potem dal kolar in rekel: »Gospod naj ti obleče novega človeka, ki je ustvarjen po Bogu v pravičnosti in svetosti resnice«, sem se čutil ves ganjen in sem dodal sam pri sebi: »Da, o moj Bog, daj da bom ta trenutek začel novo življenje, ki bo vse po Božji volji. Pravičnost in svetost naj bosta trajen predmet mojih misli, mojih besed in mojih dejanj. Tako bodi. O Marija, ti bodi moje rešenje.«

Ko se je končalo opravilo v cerkvi, me je moj župnik povabil na praznovanje sv. Mihaela, v zaselku Castelnovo. S tem praznovanjem mi je želel izkazati dobrohotnost, a ni bilo primerno zame ... Kakšno družbo bi ti ljudje lahko oblikovali z nekom, ki je zjutraj istega dne sprejel obleko svetosti, da bi se vsega daroval Gospodu?

Moj župnik je to opazil in ko sva se vračala domov, me je vprašal, za-

kaj sem se na dan skupnega veselja pokazal tako zadržan in zamišljen. Z vso iskrenostjo sem odgovoril, da je bila dopoldanska slovesnost v cerkvi osrečujoča, popoldanska pa zame neprimerna. »Še več«, sem dodal, »ko sem videl duhovnike, ki so igrali burkeže sredi gostov, nekoliko okajeni od vina, bi občutil skoraj odpor do svojega poklica. Če bi vedel, da bom postal duhovnik, kakor so oni, bi raje odložil to obleko in živel kot ubog laik, a dober kristjan.«

Spoštovani molivci za duhovne poklice, lepo vabljeni na molitveni dan za duhovne poklice v soboto, 8. septembra, ki bo potekal v vseh slovenskih škofijah.

NAMENI MOLITVE

JULIJ

Da bi duhovniki, tudi letošnji novomašniki, moč za pastoralno delo, vztrajnost v poklicu in težnjo k svetosti črpali iz zakramenta, ki so ga prejeli pri mašniškem posvečenju.

AVGUST

Da bi Cerkev v Sloveniji iz stiske, v kateri se nahaja, izšla bolj prečiščena na duhovnem in materialnem področju v duhu nove evangelizacije.

SEPTEMBER

Da bi veroučitelji, učitelji, profesorji in vzgojitelji učencem posredovali ne samo znanje, temveč tudi čut za vse, kar je lepo, dobro in pošteno.

Poslanke svete družine

Ob uradnem sprejemu Poslanke sv. družine v salezijansko družino je tedanji vrhovni predstojnik SDB izpostavil dejstvo, da je njihova redovna ustanova edina, ki jo je ustanovil salezijanec sotrudnik, kar je bil kardinal Jožef Guarino. Kot velik občudovalec Janeza Boska je svoji redovni ustanovi v Konstitucijah začrtal »poklicno identiteto, mladinsko poslanstvo, pastoralno metodo in družinskega duha, ki v Cerkvi označujejo don Boskovo karizmo«.

Pripravlja s. Irena Novak

Kardinal Jožef Guarino (1827–1897) je po duhovniškem posvečenju deloval v raznih upravnih službah takratnega t.i. Kraljestva dveh Sicilij. Odločilno je pripomogel k spravi med verniki latinskega in grškega obreda, ki sta bila navzoča v krajevni Cerkvi na Siciliji. Leta 1871 ga je sveti oče imenoval za nadškofa v mestu Siracusa, tri leta pozneje pa v Messini, kjer je bil takoj sprejet z velikimi pričakovanji. V resnici se je z vso gorečnostjo posvetil prenovi in organizaciji semenišča in je povabil k sodelovanju številne redovne ustanove. Z junaško zavzetostjo je pomagal ljudem ob večkratnih epidemijah črnih koz in kolere. Leta 1894 je ob hudem potresu v Messini Bogu daroval svoje življenje za dobro ljudi,

ki so bili prizadeti. Po hudi bolezni je umrl 21. septembra 1897.

Ustanovitev

Da bi imel zavzete sodelavke v raznih dejavnostih, ki so se porajale iz njegove pastoralne gorečnosti, je kardinal Guarino 29. junija 1889 s skupino deklet, ki so bile članice Marijine družbe, ustanovil redovno družbo Malih služabnic sv. družine. Pravila so se navdihovala ob tistih, ki jih je za vizitantinke napisal sv. Frančišek Saleški. Namen nove ustanove je bilo delo za »moralno in družbeno vzgojo revnih slojev«.

V začetku so bile omejene le na področje nadškofije in leta 1908, ob hudem potresu, ki je znova prizadel mesto Messina, je mlada ustanova skoraj izginila, saj so pod ruševinami umrle vse sestre, razen treh.

Z velikim naporom so preživele začele znova z vzgojno dejavnostjo za sirote enega izmed najrevnejših delov mesta. Bog je blagoslavljal njihove napore in jim pošiljal nove poklice. Po smrti s. Marie Terese Ferrero (1956), ki je vodila to »ponovno rojstvo«, je Sveti sedež mali redovni ustanovi poslal za predstojnico članico hčera Marije Pomočnice, kar je pripomoglo, da so se pomnožili stiki s salezijanci in se je razjasnila vzgojna identiteta ustanove. Na izrednem vrhovnem zboru l. 1971 so

se tudi preimenoval v Poslanke sv. družine (Apostole della Sacra Famiglia – ASF).

Duhovnost in poslanstvo

V skladu z imenom ustanove je posebno prizadevanje AFS oblikovanje krščanskih družin z vzgojo mladih. To izvajajo v raznih vzgojnih ustanovah, pa tudi preko združenja nekdanjih gojencev ter laiškega združenja sv. družine.

Njihovo življenje in delovanje se navdihuje v duhovnosti sv. Frančiška Saleškega na način, ki ga je svojim duhovnim sinovom posredoval sv. Janez Bosko: notranje ravnovesje, ljubezniv in tenkočuten odnos do drugega, požrtvovalnost, živahen in vedno nov naboj ljubezni za duše.

Razširjenost

Ta, številčno majhna, a živahna skupina znotraj salezijanske družine, je trenutno razširjena v srednji in južni Italiji ter na Siciliji, s štirimi skupnostmi so navzoče v Braziliji, z eno pa v Argentini.

OSEBNA IZKAZNICA

USTANOVITELJA: Božji služabnik kard. Jožef Guarino; s. Maria

Teresa Ferrero (1886–1956)

USTANOVITEV: 29. junij 1889 v S. Pier Niceto, Messina

KANONIČNA ORGANIZIRANOST: papeško pravna redovna ustanova (1998)

GESLO: »/.../ vera, ki deluje po ljubezni.« (Gal 5,6)

ZAVETNIKI: sveta družina, sv. Frančišek Saleški, sv. Terezija Velika, sv. Janez Bosko

© foto spleet

Zavod Pelikan Karitas

Mnoge družine se danes znajdejo v nezavidljivem položaju, v katerega jih pripelje odvisnost katerega od njihovih članov, pogosto mladih, na pragu življenja. Na srečo je tudi v Sloveniji že kar nekaj ustanov, ki odvisnikom in njihovim družinam pomagajo izmotati se iz začaranega kroga odvisnosti. Prav zato, da bi družine, ki so v takšnem položaju, uvidele, da obstaja pot rešitve, predstavljamo Zavod Pelikan, ki deluje v okviru Slovenske Karitas. Hkrati pa ta zapis želi biti spodbuda mladim, da si zaradi težav, s katerimi se soočajo v svojem življenju, s spogledovanjem z drogo oz. opojnimi substancami ne nakopljejo še večjih. Rešitev je mogoča, a zahteva veliko prizadevanja in napora.

Barbara Rakun

»TEMA. NESMISEL. OBUP. ULICA. Strah. Smrt. Že dolga leta ni nikogar. Ni staršev, ni prijateljev. Nezaupanje. Bolečina. Ni izhoda. Zadnji klic na pomoč. Ne vem, kdo sem. Socialna izključenost. Zavrženost. Trpljenje. Uničenje. Ni mi mar zase in za druge. Ujetost v kremplje droge. Beg pred samim sabo. Zapor. Ni Boga«.

Ljudje, ki se srečujejo z najrazličnejšimi zasvojenostmi, pridejo do točke, ko ne vedo več, kam. Vse so poskusili. Pa še vedno niso našli sre-

če, zadovoljstva in notranjega miru. Ubrali so bližnjico, ki pa jim ni prinesla veselja do življenja.

Zasvojenost je naredila svoje. Najrazličnejše bolezni. Shiranost. Izčrpanost. Misli na samomor. Samo-poškodbe. Depresija. Izguba smisla v življenje. Razbite družine. Obupani klici staršev, sorodnikov ali prijateljev, da sami ne zmorejo več. Videti je, da ni rešitve. Ni komunikacije. Samo vrtenje v začaranem krogu, kjer je prostor samo za eno stvar – za drogo.

Kot strokovna delavka v Zavodu Pelikan Karitas spremljam ljudi, ki so se v določenem obdobju življenja izgubili, zdaj pa bi radi spet našli pot nazaj v življenje. Radi bi bili spet LJUDJE. Zaposleni delavci pri Zavodu Pelikan Karitas pomagamo najprej s prvimi informativnimi razgovori vzpostaviti stik z zasvojeno osebo in njenimi starši oziroma skrbniki, dalje skupaj z njimi prepoznavamo težave zasvojene osebe in družine, jih motiviramo za prenehanje uživanja droge in spremembo načina življenja. S pogovori in terapijami pomagamo zgraditi odnos zaupanja, da zasvojena oseba spet najde svoj prostor pod soncem, da spet vzpostavi komunikacijo z zanj pomembnimi osebami v življenju, da začne spet živeti polno zdravo življenje brez droge, da se nauči živeti skromno brez pretvez in bližnjic, saj ima lahko le tako vsak dan za smiseln. Le tako lahko oseba najde čas zase in za druge, da ne ponavlja več preteklih vzorcev vedenja, obnašanja, čutenja, mišljenja, ki so rušili, kar je bilo v otroštvu in mladosti zgrajenega.

V program Zavoda Pelikan Karitas se lahko zasvojena oseba vključi z možnostjo detoksikacije v Bertokih

Skupno Srečanje, Razbor

© foto Zavod Pelikan

(da se fizično očisti drog), pot pa nadaljuje v celodnevnem pripravljalnem centru v Ljubljani, kjer posameznik s pomočjo strokovnih delavcev in prostovoljcev začne predelovati negativne življenjske izkušnje, spoznava pravila, vrednote, delovne navade, socialne veščine, začne izboljševati družinske vezi (če je to mogoče), odkriva svoje sposobnosti in talente, sooča se z lastno odgovornostjo, dela na sebi in se pripravlja na odhod v eno izmed komun terapevtskih skupnosti Srečanje, ki so na voljo v Sloveniji.

Terapevtska skupnost je namenjena predvsem zdravljenju in rehabilitaciji uživalcev različnih strupenih in škodljivih snovi: alkohola, nedovoljenih drog, tablet ...V terapevtski skupnosti gre predvsem za osvobajanje človeka od vsake zasvojenosti in ponovno vključevanje v odgovorno življenje. Zasvojenemu človeku rešnično pomagajo in to zmorejo tisti, ki so se rešili bremena drog in so se osebno srečali z izkustvom ljubezni in odrešenja. Zato odgovornost za življenje, terapijo in delo v terapevtskih skupnostih nosijo bivši zasvojenici.

Po zaključku programa pa je Zavod Pelikan Karitas na voljo tudi ob ponovnem vključevanju v družbo (iskanje zaposlitve, pomoč pri šolanju, ustvarjanju lastnega doma, iskanju nove zdrave družbe, vzpostavitev partnerskega odnosa, drugačen odnos do staršev in sorodnikov, prijateljev ...). Tudi tukaj so v veliko pomoč naši prostovoljci.

Zavod Pelikan Karitas lahko pomaga tudi pri krpanju ran v družinskih in partnerskih odnosih ter ohranjati

tisto, kar je bilo dobrega s pomočjo skupin za starše, kjer se starši med seboj podpirajo, si stojijo ob strani, si izmenjujejo boleče izkušnje ter pričnejo uvidevati, da je potrebno, da se spreminjajo tudi sami. Zato strokovni delavci želimo, da se starši oziroma skrbniki aktivno vključujejo v reševanje problematike zasvojenosti.

Vsak nosi svoj križ. Lahko se mi zdi, da je pretežak zame in bi najraje pustila, da ga namesto mene nosi nekdo drug. Lahko se mi zdi odvečen in nesmiseln, ker bi lahko samo uživala in ne mislila nase in na druge. Pa vendar vedno znova ob križu

zrastem in sem drugačna oseba.

»Svetloba. Smisel življenja. Bližina. Toplina. Opора. Starši in prijatelji so ob meni. Veselje in radost. Dobrota. Zdravje. Upanje. Vera. Vem, kdo sem in kam sem namenjen. Varno zavetje doma. Nasmeh na obrazu. Vedrina. Ne bežim pred problemi tega sveta. Zavedam se samega sebe in imam čas za druge. Bog me ni zapustil. Nekoč je bilo življenje polno laži, prevar, skušnjav, kratkotrajnih užitkov in sebičnosti. Zdaj se odpravljam na pot, ki bo strma, vendar ob strokovni podpori, ob podpori staršev in prijateljev ne bo pretežka.« ▣

DAROVI ZA SVETE MAŠE – NAVADNE IN GREGORIJSKE

Spoštovani! Še vedno velja, da duhovniki v glavnem živijo od darov, ki jih verniki namenjajo za svete maše (za rajne in za druge name-

ne). V zadnjih letih so se darovi za maše v mnogih krajih zelo zmanjšali (zaradi gospodarske krize, pa tudi zaradi preslabotne zavesti vernikov o koristi duhovnih sadovih sv. maše). Zato vas vabimo, da darujete za t. i. **»navadne«** maše (še vedno je dar za mašo 17,00 €).

Lahko pa darujete tudi za t. i. **»gregorijanske maše«** (po papežu Gregorju Velikem). V tem primeru gre za 30 zaporedno opravljenih svetih maš, ki jih navadno darujemo za pokojne.

Na Rakovniku (Salezijanski inšpektorat) sprejemamo gregorijanske maše tudi za po smrti, ki jih kdo daruje vnaprej, opravljene pa so po smrti osebe, za katero je namen. Torej lahko kdo daruje gregorijanske maše tudi zase za po svoji smrti. Dar za te maše je nekoliko višji (19,00 € krat 30 dni).

Ker kristjani verujemo, da je sv. maša vir in višek krščanskega življenja vernikov, obenem verujemo, da morejo sadovi sv. maše obilno koristiti tistim, za katere smo se namenili pri določeni sveti maši moliti.

Darove za maše lahko nakažete na TRR, ki je zapisan na drugi strani Salezijanskega vestnika in pri nakazilu jasno napišete namen; lahko pa dar za mašo pošljete v vrednostnem pismu ali ga osebno oddate – npr. na Rakovniku v romarski sobi.

Janez Potočni, inšpektor

TEŽAVE Z DROGO?

NI ŠE PREPOZNO!

Pokličite: 01/548-03-63 ali 051/339-725

Radi smo se imeli

ZA MANO JE ČUSTVENO NABIT TEDEN. Zlata generacija naših devetošolcev je odšla. Veseli, prijazni, odgovorni, zreli najstniki. Ki niso hoteli, da bi jih kdorkoli spomnil, da so na šoli le še tri dni ... dva ... en dan. In potem nič več. Zato v teh dneh, ko močno doživljam njihov odhod, razmišljam o ljubezni, pripadnosti, hvaležnosti ...

Priznam – radi smo se imeli. Bajе, da se tega v šoli ne sme govoriti, ker ni strokovno. Nekdo nam je enkrat predaval, da naj imajo učence radi njihovi starši, učitelji pa naj jih poučujemo. Mislim, da se brez dimenzije ljubezni v šolstvu ne da ravno zdržati, zato si iz srca želim,

da bi bila še naprej nestrokovna, če se to, da imaš svoje učence rad, pač mora tako imenovati. Pa vendar je eden od bodočih "fazanov" ob slovesu zapisal: »V šoli se počutim kot doma, v njej me obdaja občutek topline in veselja. Vedno se je bom spominjal kot zakladnico znanja in ljubezni.« Temu fantu očitno znanje ni bilo edino, kar je od šole pričakoval. Tako kot vsak učenec in kot vsak človek na tem svetu si je želel biti ljubljen in veseli me, da smo mu to znali podariti. Ko je prisotna ljubezen, se šola lahko spremeni v dom, torej v kraj, kjer je učenec sprejet in lahko vedno na koga računa.

Na tak način je šolo doživelo tudi neko dekle. K nam je prišla sredi šolskega leta iz čisto drugega konca Slovenije. Tiha in zadržana in z množico učnih težav. Imela pa je izreden občutek za risanje in aranžiranje. O tem smo se v zbornici pogovorili. Njen talent je vsak poznal. Po valeti je njen oče prinesel škatlo sladoleda: »To je za celoten učiteljski zbor. Spremenili ste mi otroka. Delali ste na tem, kar hči veseli in kjer je uspešna. Odkar je prišla k vam, je to druga oseba.« Ganila me je ta hvaležnost, razveselilo me je, da smo vsi skupaj znali narediti nekaj lepega za samozavest mladega

Gospod, v svojem gnevu me ne kaznuj,
v svoji srditosti me ne karaj!
Zakaj tvoje puščice so me zadele,
tvoja roka se je spustila name
Ne zapusti me, o Gospod,
moj Bog, ne bodi daleč od mene!
Hiti mi pomagat,
moj Gospod, moja rešitev

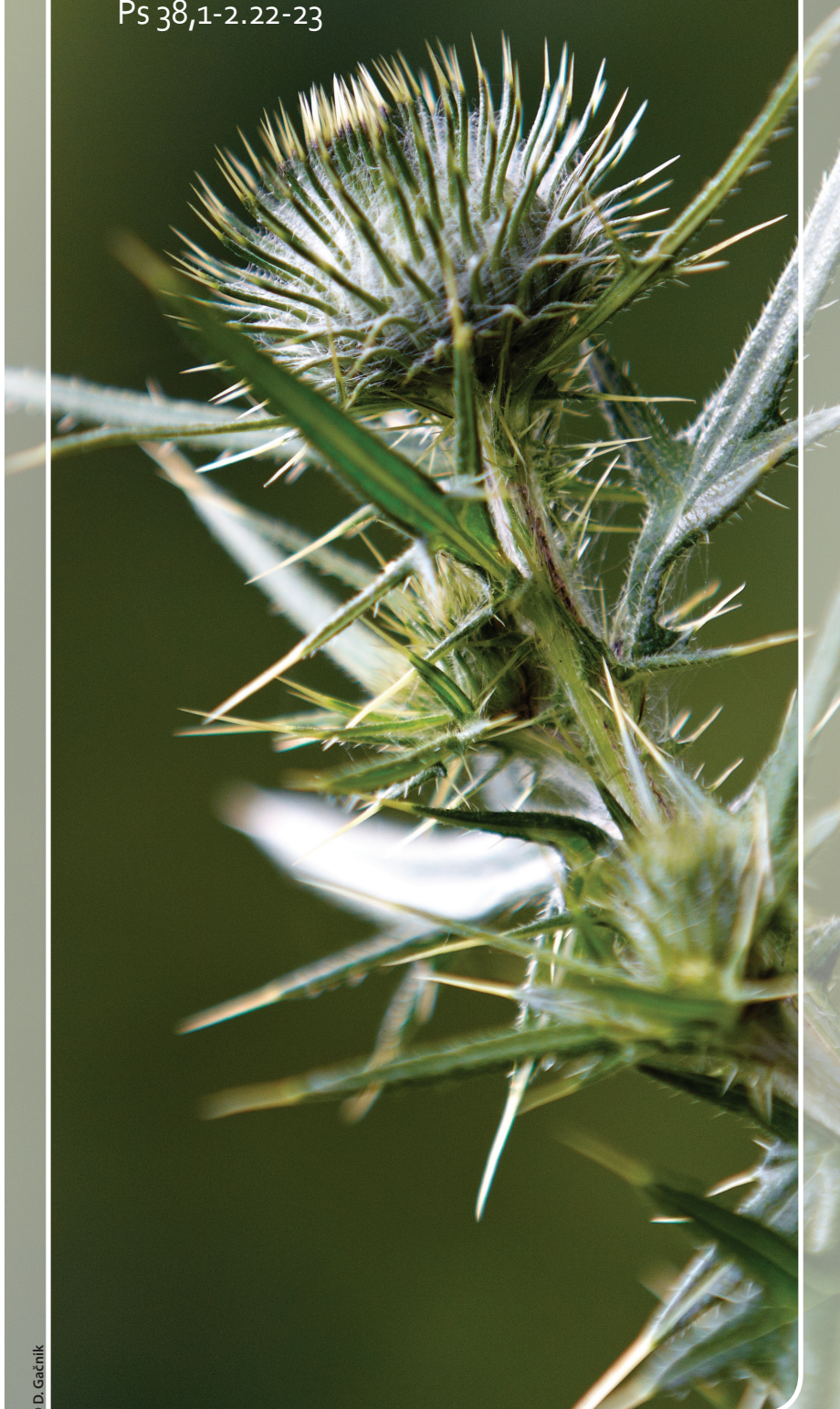
Ps 38,1-2.22-23

človeka, in vse to me je znova potrdilo v prepričanju, kako zelo je pri vzgoji pomembno graditi na močnih področjih.

Mirno lahko rečem, da so bile v teh dneh solze tako v očeh deklet kot nekaterih fantov kot nekaterih učiteljev. In se ob tem vprašam, kako je don Bosko doživljal odhode svojih fantov. Kajti kdo bi lahko več spregovoril o ljubezni do mladih kot ravno on, ki so mu mladi ukradli srce. Imel jih je rad na popolnoma svoj način. Verjamem, da se je ob odhodu katerega od fantov razjokal. Njegova ljubezen pa je bila izredno prečiščena. Hudo mu je bilo, ko so mu mladi umirali na rokah, toda še bolj je trpel, ko jih je videl, kako so ubrali svojo pot v življenju, daleč stran od dobrega in lepega. To je bila njegova glavna bolečina. To je tista ljubezen, ki je več kot čustvo, več kot navezanost. Ki ne išče svojega, ampak le srečo drugih.

V tej ljubezni mi je don Bosko zgled. Pogled je imel usmerjen v prihodnost. Z mladimi je bil zato, ker jim je želel pomagati, da bi bila njihova prihodnost svetla. Ko je nastopil čas, da so odšli, jih je pospremil z nasmeškom, gotovo pa tudi s kančkom bolečine. Kar se zgodi vedno, kadar ti nekdo ukrade srce ...

učiteljica

Janez Bosko,
prevod in priredba Alojzij Slavko Snoj

Spomini na študijska leta

Janez je vstopil v chierijsko bogoslovje, kjer so študirali bogoslovci torinske nadškofije. Poleg filozofije in teologije mu je bila v veselje latinščina, grščina, francoščina, hebrejščina ... Vse to bo pozneje s pridom uporabljal pri pisanju nabožnih in šolskih knjig. Študentske počitnice so bile dolge in prešerne in Janez jih je začel uporabljati za vajo v duhovniških opravilih. Njegov vzornik mu je postal duhovnik Janez Borel, poznejši sodelavec.

Resno sem se posvetil rečem, ki bi lahko koristile, da bi se pripravil na kleriško preobleko. Takoj sem naredil izpit iz retorike in potem še izpit

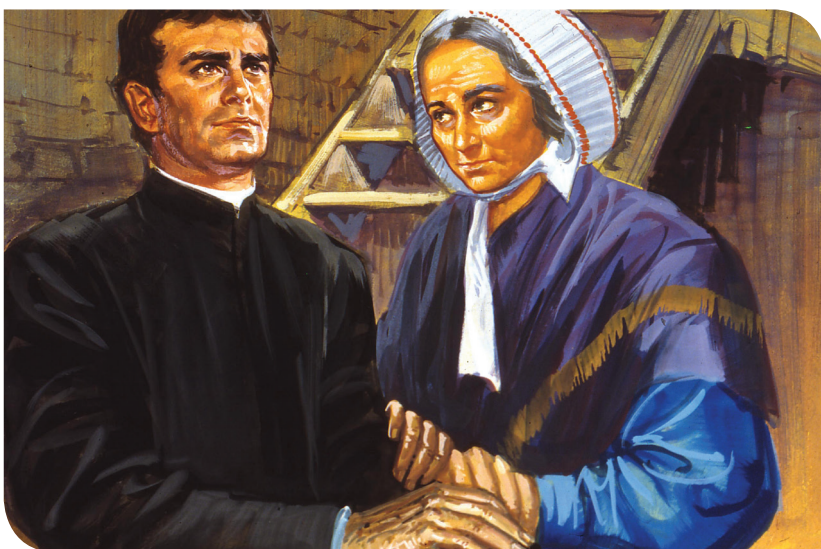
za preobleko v Chieriju. Tistega leta izpit zaradi kolere, ki je grozila našim krajem, ni bil, kot navadno, v Torinu. Ko sem šel domov na počitnice, sem nehal igrati spretneža in sem se potopil v dobro branje. Še naprej pa sem se ukvarjal s fanti, zadrževal sem jih s pripovedovanjem, prijetnim razvedrilom in petjem cerkvenih pesmi. Še več, ko sem opazil, da so mnogi že postali starejši, a so bili zelo nevedni v verskih resnicah, sem se potrudil in jih učil tudi vsakdanjih molitev in drugih zelo pomembnih stvari za tisto obdobje. To je bil neke vrste oratorij, v katerem je bilo okrog petdeset dečkov, ki so me

ljubili in me ubogali, kakor da bi bil njihov oče.

V semenišču sem moral biti 30. oktobra leta 1935. Skromna bala je bila pripravljena. Moji sorodniki so bili vsi zadovoljni; jaz pa še bolj kot oni. Le moja mati je bila zamišljena in me je ves čas spremljala s svojim pogledom, kakor da bi mi hotela kaj reči. Zvečer pred odhodom me je poklicala na stran in mi napravila tale znameniti nagovor:

»Moj Janez, oblekel si duhovniško obleko in zato čutim vse tisto zadovoljstvo, ki ga lahko ima mati zaradi uspeha svojega sina. Toda zapomni si, da ne daje obleka časti tvojemu stanu, ampak spolnjevanje kreposti; ah, za božjo voljo, ne onečasti te obleke. Takoj jo odloži. Raje vidim, da imam sina revnega kmeta, kakor sina duhovnika, ki zanemarja svoje dolžnosti. Ko si prišel na svet, sem te izročila blaženi Devici, ko si začel svoje študije, sem ti priporočala pobožnost do te naše Matere. Sedaj ti priporočam, da bodi ves njen: rad imej tovariše, ki so vdani Mariji; in če boš postal duhovnik, vedno priporočaj in širi pobožnost do Marije.«

Bilo je tega leta, ko sem imel srečo malo bolj spoznati enega najprizadevnejših služabnikov svetišča, ki je

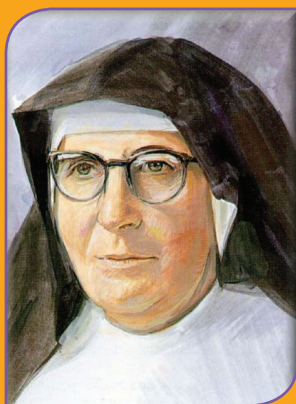

s. Marija Troncatti

naproti beatifikaciji

prišel pridigat duhovne vaje v seme-nišče. Ko sem opazoval njegovo pri-pravo in zahvalo na mašo, vedenje in gorečnost pri maševanju, sem takoj opazil, da je bil to vreden duhovnik, namreč teolog Janez Borel iz Turina. Ko je nato začel svoje pridiganje in smo občudovali njegovo poljudnost, živahnost, jasnost in ogenj ljube-zni, ki se je kazal v vseh besedah, je sleherni ponavljal, da je svetnik ... Predstojniki so me imeli radi. Tovari-ši so mi bili kar najbolj vdani. Lahko rečem, da sem živel zanje in oni so živeli zame.

Dan mojega duhovniškega posve-čenja je bila sobota pred praznikom Svete Trojice, 5. jun. 1841, in svojo novo mašo sem obhajal v cerkvi sv. Frančiška Asiškega. Tisti dan lahko imenujem najlepši dan mojega ži-vljenja ... V četrtek, na praznik sve-tega Rešnjega telesa, sem zadostil svojim rojakom, pel mašo in nato vodil procesijo. Zvečer tistega dne sem se vrnil v družino. A ko sem bil blizu hiše in sem uzrl kraj sanj, ki sem jih imel pri približno devetih letih, nisem mogel zadržati solz in sem rekel: »Kako čudoviti so načrti Božje previdnosti! Bog je res dvignil s tal ubogega dečka, da bi ga postavi-l med prvence svojega ljudstva.«

V četrtek 10. maja je sveti oče Be-nedikt XVI. pri avdienci, v kateri je sprejel prefekta Kongregacije za za-deve svetnikov, kard. Angela Ama-ta, podpisal več odlokov o priznanju junaških kreposti Božjih služabnikov (med katerimi je tudi naš misijonski škof med Indijanci, Friderik Irenej Baraga) in o priznanju čudežev na priprošnje častitljivih Božjih služab-nikov, med katerimi pa je **hči Marije Pomočnice, misijonarka v Ekvadorju, s. Marija Troncatti** (1883–1969). Čudeža na priprošnje s. Marije Tron-catti je bila deležna žena iz Ekvador-ja, Josefa Yolanda Solorzano Pisco. Poročena, mati petih otrok je leta 2002 zbolela za eno izmed najbolj nevarnih oblik malarije. V zelo krat-kem času je tako oslabela, da ji ni bilo več pomoči, in zdravniki so ji

dali le še nekaj dni, še več, le nekaj ur življenja.

Za primer je izvedel salezijanec Ed-gar Ivan Segarra, ki ga je še posebno prizadelo dejstvo, da bo pet otrok osirotelo. Predlagal je, naj bolnico izročijo priprošnji Božje služabnice s. Marije Troncatti z molitvijo devet-dnevnice. Bilo je učinkovito in potek bolezni se je obrnil v počasno izbolj-šanje in pozneje popolno ozdravitev. Na ravni ekvadorske škofije Portovie-jo je proces za preiskavo čudeža pote-kal med 21. julijem in 12. septembrom 2008, 7. aprila 2011 pa je zdravniški svet Kongregacije za zadeve svetni-kov soglasno potrdil, da ozdravljenja ni mogoče znanstveno razložiti.

S papeževim podpisom je tako za-ključen dolg postopek, ki je pripeljal do časti oltarja to HMP, ki je bila v amazonskem pragozdu Ekvadorja telesni in dušni zdravnik. Ko je ne-govala in pomagala, je evangelizira-la, saj je vsem oznanjala in pričala za brezmejno ljubezen Boga Očeta in materinsko nežnost Marije Pomoč-nice. Pogosto je ponavljala: »Pogled na križ mi daje življenjsko moč in po-gum za delo.« In zaradi te gotovosti vere se je s. Marija Troncatti neutru-dno razdajala.

Pripravila s. Irena Novak

OSREDNJA JUNAKINJA ORATORIJA 2012 JE SV. MARIJA DOMINIKA Mazzarello. Bila je sodobnica začetnika oratorija, sv. Janeza Boska. Rodila se je leta 1837 v vasi Mornese v severni Italiji. Svoje življenje je kot don Bosko posvetila mladim, zlasti dekletom. Pri tem jo zaznamuje zavzetost, preprostost in veselje. Skupaj z don Boskom je za vzgojo deklet ustanovila redovno družbo hčera Marije Pomočnice ali, kot jim rečemo po domače, salezijanke, ki so danes razširjene po vsem svetu.

Marija Dominika je bila celo življenje navdušujoč zgled za vse ljudi okoli sebe. Bila je zelo živahna, navihana, vztrajna, vesela, vedno pripravljena pomagati ali poprijeti za katerokoli delo: v družini, na polju, med vrstnicami, pri sorodnikih, v cerkvi ... V vsakem trenutku je iskala odgovor ljubezni do Boga in do bližnjega. Zato je njen spontan in vesel »grem jaz« ni postavjal za zgled le njenim sodobnikom, temveč je izziv mladim in starejšim še danes. Od tod tudi naslov letošnjega oratorija »Grem jaz«. Njen zgled naj nas navdušuje za Gospoda in za aktivno prevzemanje pobud in odgovornosti v življenju.

Iz življenja sv. Marije Dominike bo letošnji oratorij črpal šest vsebinskih poudarkov. Z otroki bomo govorili in se izkušnjsko učili o družini, o povezanosti dolžnosti in veselja, o prostovoljstvu, o voditeljstvu, o preprostosti in o poslanstvu.

ORATORIJ JE PROSTOČASNO DOGAJANJE, KI OD L. 1988 POTEKA v mnogih slovenskih župnijah. Za nekaj dni, teden ali več – zlasti v poletnem času – združuje med seboj otroke, mlade in odrasle, animatorje in njihove voditelje.

Vsebinsko oratorij povezuje glavni junak, ki se udeležencem predstavi v obliki zgodbe. Program oratorija na privlačen način navdušuje za vrednote, za veselo krščansko življenje, za ustvarjalnost in pošteno participacijo v družbi. Nepogrešljive

sestavine oratorija so molitev, petje, dramska zgodba, kateheza, ustvarjalne delavnice in igre.

Oratorijski program navadno poteka od jutra do večera; v nekaterih primerih vključuje tudi skupno bivanje. Večina oratorijev se dogaja v poletnem času, za oratorij pa so primerni tudi vsi drugi počitniški časi oz. prosti dnevi. Enodnevni oratorijski dogodek imenujemo oratorijski dan; krajši oratorijski dogodek imenujemo oratorijska delavnica, oratorijsko popoldne ipd.

Večina oratorijev je namenjena otrokom in mladostnikom, vodijo pa jih animatorji prostovoljci, ki so srednješolci in študenti. Obstajajo tudi oratoriji za starejše generacije: srednješolski oratorij, animatorji (oratorij za animatorje), oratorij plus (oratorij za odrasle), oratorij za družine.

Oratorijski program v harmonično celoto združuje zabavo, sproščujoče, ustvarjalne in poučne dejavnosti, druženje in duhovnost. Navdihuje se v ideji preventivnega vzgojnega sistema, katerega začetnik je italijanski duhovnik sv. Janez Bosko.

Kdaj in kje so oratoriji to poletje
www.oratorij.net/datumi

BRAZILIJA

Najrajši sem med indijanskimi plemeni

V porečju Amazonke bo s. Agata Kociper HMP naslednje leto dopolnila 30 let delovanja, a zdi se ji, da se je vse začelo včeraj. Med indijanskimi plemeni ob žuborenju reke Amazonke in njenih pritokov življenje teče v harmoniji z naravo, ki jo domačini spoštujejo in jo imenujejo Mati Zemlja. Z njimi se uči videti Stvarnika še bolj prisotnega v vodi, ki jih živi, v ribah, ki jih preživljajo, ter v zemlji, ki jim rodi sadove.

s. Agata Kociper HMP

V TEH OKOLIŠČINAH SE VEČKRAT DOBESEDNO NAHAJAMO V DRUGAČNEM ČASOVNEM IN KOMUNIKACIJSKEM RITMU, kot smo tega sicer navajeni. Rečna plovba od misijona do misijona se šteje v dnevih, če pa se odpravimo na obiske v oddaljene vasi, pa celo v tednih. Telefon na več misijonskih postojankah ne deluje, čeprav je postavljena telefonska govorilnica. No, ni sicer čudež, da včasih le uspe stik z misijonarkami. Dva tedna sem vrтела telefon iz mesta Manaus, da bi nekaj povprašala sestre v notranjosti Amazonije, a zaman, nihče se ni oglasil. Nato pa mi je le šinilo v glavo, da bi v najbližjem mestu misijona zaprosila sestro, da napiše moje sporočilo in ga po prvi ladji ali čolnu odpošlje naprej. Potem pa bom čakala, da pride potrdilo od tam.

Govori se o Fonji, – radijski napeljava v džungli Amazonke. Seveda so aparati stari že več kot 30 let, danes se ne pogovarjamo z nobeno postajo, saj je vse že zarjavelo in je potrebno nabaviti nove aparate in napeljave. A to še ni vse, tudi dovoljenje za delovanje plačujemo in to z zelo velikimi stroški!

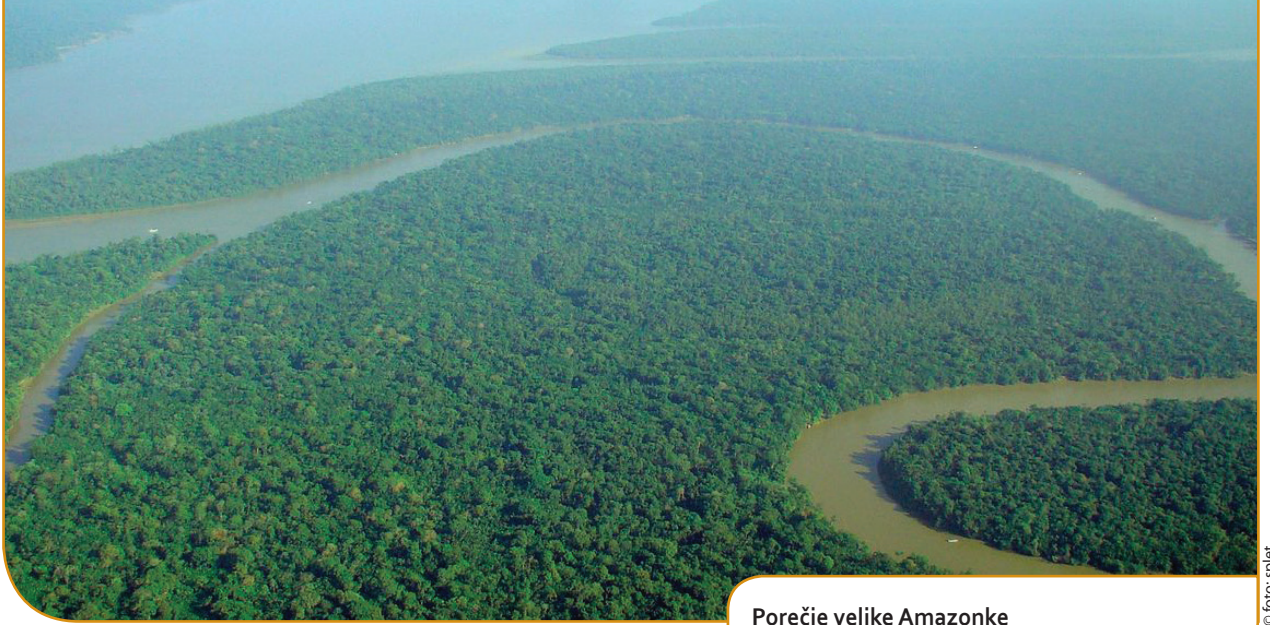
V eni od naših skupnosti se je dogajalo, da ko so sestre vsako leto odhajale v mesto na duhovne vaje in na druga redovniška srečanja, so s seboj odnesle še nekaj kokoši, da bi jih ne zmanjkalo, preden bi se vrnile. Vsaj taki so bili občutki. Eno leto pa so drugače razmišljale: »Kaj pa če damo tri kokoši v najem domačinom, pa bodo zanje skrbeli in jedli jajca, potem pa nam kokoši vrnilo, ko pridemo nazaj.« In glej, presečenjenje! Namesto treh kokoši so jih vrnili 11. Čisto tako, »družina« se je pomnožila in varuhi sestrskih kokoši so bili veseli, da so prispevali k temu. Sami pa so bili nagrajeni z živili, ki so jih sestre prinesle iz mesta.

Moja pot se je v teh letih razvijala različno. Tam sem, kjer me Bog potrebuje. Najrajši sem med indi-

janskimi plemeni. Kjer koli smo, v pragozdu, na čolnu ali pa v mestu, smo misijonarji. Domačini me učijo skromnosti in globoke vere, zaupanja v Boga in v Božjo previdnost. Študirala sem za učiteljico in profesorico geografije in na tem področju dolga leta delala. Danes pa služim bratom in sestram kot inšpektorjalna ekonomka. Čeprav me srce vleče v pragozd, moram priznati, da tudi od tukaj lahko skrbim za misijonske postojanke, jim priskočim na pomoč v materialnih in duhovnih stiskah. Prav zato se večkrat obrnem na slovenske dobrotnike, predvsem prek Misijonskega središča. To je tudi priložnost, da se vsem dobrotnikom in molivcem za misijone iskreno zahvalim. Neka dobrotnica mi je za veliko noč poslala darilo in rekla po

V KEREČEV SKLAD

za salezijanske misijone in misijonarje ter za stroške postopka za beatifikacijo misijonarja **ANDREJA MAJCNA** ste od 16. aprila do 20. junija 2012 darovali: Božič C., Brezavšček R., Brodarič M., Gregorič M., Jakša A., Malovrh F., Mušič Z., Pfeifer M., Rihtar F., Rous H., Sabolič K., Schnabl M., Šenk M., Vojska B., Zalesnik J., Zore R., župnija Rakovnik in nekateri neimenovani dobrotniki in. **BOG POVRNI!**

Porečje velike Amazonke

© foto: spiet

telefonu: »Dajte hrano ubogim!« Zagotovila sem ji, da je vsak, ki trka na naša vrata, česa deležen. In še isti dan je mlad fant odhajal od nas z živem vsaj za tedensko preživetje. Drugega očeta so zalile solze hvaležnosti, ker ni pričakoval tako bogatega velikonočnega darila! En fantek pa je botrom napisal: »Ko smo odhajali od sester, smo šli z mamo v trgovino in z darom botrov kupili šolske potrebščine in hrano. Pa sem vpraševal mamo, če je to res ali sanjam, da si lahko to nakupimo.« Pri tem pa se mu oči svetijo od sreče in hvaležnosti. Moram reči, da je ob drugi priložnosti družina prišla nazaj z veseljem povedat, da se fantek tako dobro uči, da je bil prestavljen v en razred višje. Kdo ne bi bil ponosen na takega učenca in botra?

Marsikaj bi se dalo še povedati, predvsem o velikem Božjem varstvu in blagoslovu pri naših rečnih potovanjih pod milim nebom, bodisi da je to sončen ali deževen dan, podnevi ali pozno v noč. Ni kaj, Marija Pomočnica je naš krmar, vodič in sopotnica po stezah do ljudi, ki so pozabljeni od »mogočnežev«, ne pa od misijonarjev in njihovih slovenskih prijateljev in sodelavcev.

Sončen pozdrav dragim bralcem Salezijanskega vestnika! V kratkem se srečamo doma. ■

ROMANJE ČLANOV ZMP V DON BOSKOVE KRAJE

Kmalu po prihodu prvih salezijancev na Rakovnik (23. novembra 1901) je zaživel tudi Združenje Marije Pomočnice – ZMP (12. 2. 1902), ki je bilo takrat še Nadbratovščina Marije Pomočnice.

Ta skupen jubilej ZMP pri nas in 10-letnico ZMP Murska Sobota smo v maju proslavili z romanjem v don Boskove kraje – salezijanske začetke: Valdocco – Torino in don Boskov rojstni kraj – Colle Don Bosco. Romarji smo bili iz krajevnih ZMP Rakovnik, Murska Sobota in Šentrupert. Večina je prvič obiskala te svete kraje. S. Bernarda Gerič HMP, Sandi Osojnik in Tone Ciglar so poskrbeli za prijetno potovanje kot tudi za spoznavanje sv. Janeza Boska, sv. Marije Dominike Mazzarello in začetkov salezijanskega poslanstva ter salezijanske duhovnosti, posebno ZMP, ki je don Boskova druga ustanova: SDB 1859, ZMP 1869, HMP 1872 ..., danes vsega skupaj 29 skupin, kolikor jih šteje salezijanska družina, mnoge skupine pa še čakajo na pridružitve.

Spet smo vsi globoko doživeli kraje salezijanskih začetkov, tako Colle Don Bosco (domačija Boskovih, svetišče vstalega Kristusa, spominsko obeležje matere Marjete ...) in Valdocco s Pinardijevo kapelo, cerkvijo sv. Frančiška Saleškega in baziliko Marije Pomočnice ter dvoriščem in prostori, v katerih je živel sv. Janez Bosko s svojimi fanti in salezijanci ter številnimi sodelavci. Doživetja so enkratna in neponovljiva, saj se tu kot v živo pogovarjamo (molimo) z Marijo Pomočnico, s sv. Janezom Boskom, z materjo Marjeto ...

Vsak član salezijanske družine naj bi vsaj enkrat poromal v te svete kraje salezijanskih začetkov, da bi se napolnil z milostmi, ki jih je na teh svetih krajih mogoče dobiti v molitvi, premišljevanju in spoznavanju vsega, kar je Bog pripravil salezijanski družini.

Tone Ciglar

Učitelj ruščine na državni šoli

© Maša B. Mašuk, Božji služabnik Andrej Majcen, 2011; Foto J. Žnidaršič

Vojne je bil konec, začela pa se je revolucija. Komunizem je počasi prodril tudi do Kunminga. Vendar je zanimivo: Majcen kot tujec, katoliški duhovnik in misijonar pa je postal uradni učitelj ruščine v Maovem sistemu in povrh še dobival dobro plačo, ki mu je zelo prav prišla v tistih težkih časih. Kaj takega se ni primerilo ravno vsakemu misijonarju. Kako je to doživljal Majcen kot učitelj v komunistični šoli.

Pripravil Tone Ciglar

S komunizmom sem se srečeval že dolgo prej. Med učiteljiščniki 1919 v Mariboru so bili klerikalci, liberalci in komunisti, ki so prišli z ruske fronte (ujetniki), ter nevtralni. Pod Aleksandrom so komunisti postali razbijači. Keréc se je že leta 1921 boril proti roparjem, ki so pripadali Čankajškovim nacionalistom, Maovim komunistom ali Borodinovim ruskim privržencem, ki so postali Maova tolpa. Keréc jih v tistem času preprosto imenuje roparji. Leta 1935 komunistični general Ču-te iz Yunnana privleče ostanke razbite vojske skozi Yunnan v Tibet (prav takrat je prihajal Keréc v Kunming in je doživljal tragičnost

teh dogodkov) in se reorganizira do Mandžurije.

Leta 1948 je bilo sila napeto: povsod so bili na delu vohuni in prevratniki. Nekateri misijonarji so že morali oditi, med njimi Oravec in Meolíc leta 1949. Leta 1949 so komunisti slovesno prihajali v Kunming. Pri vratih sem nemo gledal, kako se vrste na Totunluški ulici mimo Šole modrosti. Potem pa so Maovi komunisti prevzeli oblast. V začetku ni bilo kaj posebnega. V Šoli modrosti smo dobili naročilo, naj šola normalno dela naprej. Vendar je v šoli bilo vse več neredov.

S propagando do zmage

Mao ni zmagal samo z orožjem, ampak tudi s propagando: »Ven s tujci,

ki so prinesli opij, da zastrepajo ljudstvo in ga omamljenega osvojijo. Smrt opijašem, ven s tujci. Misijonarji so agentje tujih vlad: ZDA, Anglije. Torej: dol z misijonarji, imperialističnimi psi! Dol tudi s konfucionističnim kultom in vero, ki je strup. Mladi Kitajci, osvobodite se kulta staršev, budistične in katoliške miselnosti!« Tako sinovi tožijo očete, ki jih na ljudskih maskiranih sodiščih vpričo otrok usmrtijo. In druge podobne stvari. Kakšne smernice je dal duhovnikom Vatikan, apostolski delegat in škofje? Misijonarji naj ostanejo pri svoji čredi; samo tisti, ki so se kompromitirali, naj se umaknejo. Skušajo naj se prilagoditi novi oblasti in sodelo-

BOŽJI SLUŽABNIK

vati, kjer le morejo, v šolah, bolnišnicah; dajo naj cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je Božjega.

Rusko-kitajski slovar

Prilagodil sem se tem navodilom, kolikor se je dalo. Komunističnega uradnika, ki me je obiskal, sem pogostil. Uradnik je potem povedal: »Vemo, da je don Bosko velik vzgojitelj in je lepo vzgojil vaše fante. Ampak tudi vi se morate učiti od Maa, ki je velik.« Povabljen sem bil na pranje možganov in k sodelovanju. Ko sem začel govoriti o svobodi vesti, mi rečejo, naj se odpočijem.

Kupil sem si debel kitajsko-ruski slovar. Obiščejo me profesorji šole O-min. Vprašajo me, kakšen jezik je to. Pravim, da je ruščina. Rečejo mi, naj jim kaj preberem. In preberem, saj sem se cirilice učil leta 1919 na učiteljski šoli v Mariboru. Pogledujejo se in se potihem nekaj pogovarjajo. Nato me povabijo, naj sprejemem mesto profesorja ruščine na njihovi šoli. Sprejel sem, čeprav ruščine nisem bil več. No, pa sem se je sproti kaj naučil in že je bil določen začetek. Pridem v šolo: 800 srednješolcev zaploska. Ravnatelj pove: »Najpomembnejši jezik na svetu je ruski jezik.« Zaploskajo. Stopim za mizo in začnem: preberem v ruščini in prestavim v kitajščino. In dobival sem dobro plačo vse leto, edino vsem dolgim življenju.

Zaslužil 600-milijonkrat smrt

Začeli so se procesi proti tujcem in proti domačim duhovnikom, ki niso pristopili k narodni Cerkvi. 13. maja 1950 je bil proces tudi v Šoli modrosti. Vsak, ki je bil obtožen, se je pregrešil proti 600 milijonom Kitajcev in je torej 600-milijonkrat zaslužil smrt. Ker pa je Mao blagosrčen, zato odpušča in kaznuje samo z dosmrtno ječo in prisilnim delom za domače in z izgonom za tujce; se-

veda so pri tem tudi vse pobrali ali si nasilno prilastili. Inšpektor Braga mi je poslal telegram, naj takoj pridem v Hongkong. S telegramom sem šel na policijo. Povedal sem jim, da me inšpektor kliče, da nemudoma pridem v Hongkong. Komisar je gledal telegram in rekel: »Pa kdo je ta Braga? Nobene pravice nima klicati vas, kajti Mao je tisti, ki misli za vse in vi boste šli takrat, ko vam bo on rekel.« Inšpektor me je imenoval za ravnatelja še za novo triletno 1949–1951. Pošta je še bolj ali manj redno prihajala in odhajala. Pobral sem vse dokumente in jih poslal na varno v Hongkong, Janež pa svoje dragocene medicinske knjige.

Don Bosko je velik

Za kitajsko novo leto 1950 je prišel predstavnik novega režima: »Mi komunisti poznamo vaše delo, g. Majcen, in ga občudujemo. Vemo, da je don Bosko bil velik vzgojitelj mladine in se tudi mi lahko od njega kaj naučimo. Toda tudi Mao Zedong je velik in tudi vi se morate učiti od njega.« Ob naslednjem obisku so mi novi spet rekli: »Vi, g. Majcen, ste po zadolžitvi komiteja za šole najvišja avtoriteta in odgovorni za dober potek. To, kar pričakujemo od vas, je, da nadaljujete z delom kot do sedaj in ohranite šolo na visoki ravni. Mi vam bomo pomagali.« Res, že dolgo smo vedeli marsikaj. Svetovno časopisje, Vodetovo Naše delo, dr. Janez Janež, lazaristi, obisk v Macau ... Vse to me je seznanjalo in pripravljalo. Vedeli so, da sem Titov podanik, da me spoštujejo fantje, pa tudi učitelji. Ljudska oblast se ne sme znesti nad tistimi, ki so za ljudstvo in za katere je ljudstvo. Zato je treba poiskati grehe. V dobro se mi je štelo tudi to, da sem zaprosil za odhod. Seveda so pripravili živčno vojno, ki je trajala od marca do avgusta 1951. Ta čas sem

bil skupaj s Kerécem na škofiji in vsak čas so nama posebej ali obema skupaj po časopisih in drugače povzročali nespečnost, živčnost ...

Z mašo posvečen Božji ljubezni

Da kot salezijanec duhovnik:

- postanem hostija, čista, sveta in brezmadežna. Da po Križu dospem do Luči, k svetosti in intimnosti velikonočne skrivnosti: trpeti, umreti, vstati;
- da izlijem iz srca Slavka samega sebe in napolnim s tem, kar je tvojega. Le tako bom prijemal kelih zveličanja, da rešim svojo dušo in duše mnogih;
- do pod križem stojim z Marijo in s sv. Janezom mod Križa ter premišlujem vsakdanjo metanojo: drugi Kristus, da živim kot don Bosko, ki med dejavnostjo premišljuje skrivnost nevidnega Očeta, Sina in Svetega Duha z Marijo;
- da bi se naučil v šoli tabernaklja ob pogledu na kelih postati žrtev, hostija in tako ponižen, popoln in svet salezijanec, kot mi je dejala mama: »Bodi duhovnik, vendar to bodi zares!«;
- da bi se vsak dan posvetil Pomočnici s posvetilno molitvijo in bi postal kot don Bosko Marijin otrok z naročilom: »Bodi ponižen, močan in krepak!« Ves tvoj, Marija!

(Osebna duhovnost I, str. 116)

Ko sonce najvišje stoji, se don **Boskova cerkev gradi**

Iz tedna v teden se jasneje oblikuje podoba prihodnjega Don Boskovega centra. Stavba je dobila svojo dokončno višino, višje proti nebu bo zrasla le cerkev. Nad župniščem, kapelo in dvorano je že narejena strešna plošča. Prav tako je zgrajen že dovršen dela križnega hodnika. V dvorani bi lahko podnevi poskusno že zaigrali kakšno igro z žogo. Na spletnih straneh je za vsak mesec objavljena fotokronika gradnje.

Ob nastopu poletja, ko sonce izbere svojo najdaljšo pot, je prišla na vrsto gradnja najzahtevnejšega dela – don Boskove cerkve. Izvajalci so se skupaj z arhitekti in drugimi odgovornimi na to gradbeno fazo temeljito pripravljali. Po izkušnjah z gradnjo kapele bodo gotovo pokazali, da zmorejo oblikovati tudi zahtevni cerkveni prostor.

Marsikdo se čudi pogumu, da v teh časih gradimo mariborsko salezijansko ustanovo. Kako bi jo potrebovali že pred desetletji, pa nam ni bilo dano! Zakaj nam je dano prav v tem času, ve natančno le Bog. Na dekanijem srečanju je eden od duhovnikov pripomnil, da so večino verskih znamenj, kapelic in cerkva ljudje zgradili v težkih časih. Mnoge med njimi imajo zahvalni, druge zaobljubljeni, tre-

tje pa pastoralno-bogoslužni značaj. Vse te vidike izraža tudi gradnja nove salezijanske ustanove. Od don Boskove razglasitve za svetnika je bila med salezijanci, salezijansko družino in občudovalci sv. Janeza Boska jasna namera zgraditi v Sloveniji cerkev v čast temu izrednemu duhovniku in vzgojitelju. Ob stoletnici njegove smrti leta 1988 je bila sprejeta odločitev, da se bo naša ustanova v Mariboru imenovala po don Bosku in bo cerkev posvečena njemu v čast. Da ima sodoben vzgojno-pastoralni center pomembno poslanstvo in pozitiven

vpliv, kaže don Boskov center v Celju in drugod.

Mogočna lipa, ki jo je nekdanji gospodar zasadil v spomin na srečno vrnitev iz nemškega ujetništva, s svojim bujnim cvetjem krasi gradbišče in ga napolnjuje s čudovitim vonjem. Nekeč je cel zaselek nabiral njeno cvetje, v prihodnje pa bo dajala senco in domačnost na trgu, kjer se bodo zbirali don Boskovi farani in prijatelji.

Iskren Bog povrni vsem, ki nam pomagata z rednimi ali občasnimi prispevki.

Ustanova Sklad Janeza Boska
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

TRR 2420 3901 0836 316
Raiffeisen Banka

Hvaležno se spominjamo vseh nekdanjih in sedanjih dobrotnikov. V župniji sv. Janeza Boska darujemo vsako nedeljo za vas sv. mašo in vas vključujemo v dnevno molitev naše salezijanske skupnosti.

Več o dogodkih v naši župniji in o gradnji lahko najdete na www.donbosko.si/maribor

Priporočamo se vam, ki ste že zaznali vabilo za pomoč, pa tega še niste storili. Še posebej pa bo hvalevreden dar, ki ga boste namenili v zahvalo za prejeto Božjo pomoč po don Boskovi in Marijini priprošnji. Salezijanci v Mariboru izpolnjujemo svojo zavezo, da darujemo vsakega zadnjega v meseca sv. mašo za dobrotnike, don Boskova župnija pa po vaših namenih obhaja glavno nedeljsko sv. mašo. V hvaležen spomin ste vključeni tudi v našo dnevno bogoslužno molitev.

Pogum, vedno pogum: ne utrudimo se delati dobro in Bog bo z nami, nas spodbuja don Bosko. Vzklik bl. Janeza Pavla II., ki je blagoslovil spominski kamen za naš center, še zveni: Korajža velja!

Tone Lipar

Rakovnik

JANEZ POTOČNIK ZAČEL SLUŽBO SALEZIJANSKEGA INŠPEKTORJA

Na slovesni praznik Marije, pomočnice kristjanov, je službo salezijanskega inšpektorja začel Janez Potočnik. Kot 13. inšpektor Inšpektorije sv. Cirila in Metoda - Ljubljana je na tem mestu nasledil dr. Alojzija Slavka Snoja.

Potem ko ga je januarja 2012 vrhovni predstojnik Pascual Chavez imenoval za to službo, je Janez Potočnik danes v svetišču Marije Pomočnice izpovedal vero in tako začel posebno obliko služenja v salezijanski družbi in Cerkvi. Poleg njegovih sorodnikov in mnogih sobratov salezijancev Inšpektorije sv. Cirila in Metoda - Ljubljana so se slovesnega bogoslužja ob tem pomenljivem dogodku udeležili tudi mnogi člani salezijanske družine, don Boskovi prijatelji in sodelavci v vzgojno-pastoralnih ustanovah in programih v salezijanskih skupnostih slovenske salezijanske inšpektorije.

V začetku bogoslužja je inšpektorjev vikar Jože Pozdrec v imenu sobratov izrekel zahvalo za predstojniško službo dr. Alojzija Slavka Snoja,

ki je inšpektorijo vodil od leta 2006. V pridigi je Anton Košir, tudi on že inšpektor, izpostavil mirno in modro vodenje predhodnika sedanjega inšpektorja.

Po dejanju izpovedi vere – to je uradnem dejanju prevzema vodstva inšpektorije – je delegat vrhovnega predstojnika Marek Chrzan, ki je prav za to priložnost dopotoval v Ljubljano, izrekel zahvalo dosedanjemu inšpektorju, tudi za to, da je v duhu pokorščine pripravljen sprejeti nove naloge, ki mu jih zaupa vrhovni predstojnik. Obenem je opogumil inšpektorja Potočnika in mu zagotovil bližino in podporo pri njegovem poslanstvu. Spomnil je na nekatere pomembne dogodke, ki bodo zaznamovali službo novega predstojnika: priprava in praznovanje 200-letnice don Boskovega rojstva in obisk relikvij sv. Janeza Boska v Sloveniji.

V imenu sobratov je novega pastirja don Boskovi salezijancev na slovenskem »pašniku« pozdravil Marko Košnik, po novem inšpektorjev namestnik.

Inšpektor Potočnik je v svojem prvem nagovoru navajal spodbude, ki mu jih je vrhovni predstojnik položil

Janez Potočnik začel službo inšpektorja

© G. Valič

na začetek njegove predstojniške poti. Kot izraz hvaležnosti pa je dose-danjemu inšpektorju dr. Snoju podaril prvi izvod 1. in 2. dela Biografskih spominov sv. Janeza Boska, ki sta prav ob tej priložnosti izšla v slovenskem jeziku [gl. spletno izdajo].

Ubrano petje zbora Gimnazije Želimlje in uglajeno liturgično sodelovanje gimnazijskih in drugih ministrantov pa je celotnemu praznovanju dodalo svojstveno piko na i.

Maribor

OB SKLEPU PASTORALNEGA LETA

V nedeljo, 10. junija 2012, smo sveto mašo obhajali kar na župnijskem dvorišču. Hoteli smo, da je zaključek pastoralnega leta nekaj posebnega. Kljub sivim oblakom nam je bilo vreme naklonjeno in zbralo se je kar lepo število ljudi. Zahvalili smo se za vse prejete milosti v preteklem letu in prosili blagoslova za naprej. Slavje je popestril naš mladinski bend, zanimivi uvodi, razgibana pridiga ter zahvale, ki so jih pripravili mladi. Za konec pa smo animatorji, sodelavci in prostovoljci prejeli še poseben blagoslov in majice v zahvalo. Razdelili smo tudi veroučna spričevala in pohvale za reden obisk verouka in šmarnic.

Slavje smo zaključili s piknikom in velika večina družin in posameznikov se je zadržala v tem prijetnem druženju in klepetu. *Nina Potočnik*

Želimlje

MEDNARODNA POMLAD

Letošnja pomlad je imela na Gimnaziji Želimlje zopet mednarodni pridih. Prvošolci so se odpravili na študijsko potovanje v Italijo, drugošolci v Anglijo, tretješolci v Francijo, obiskali pa so nas tudi naši dopisovalci s po-

Želimlje, mednarodna pomlad

© Želimlje

Rakovnik, Skupina Pot na DRG večeru

© G. Valič

bratene šole v Weichsu na Bavarskem. Z njimi smo odkrivali lepote Slovenije, se поблиže spoznavali in ob tem preizkušali svoje znanje nemščine.

Znanje tujih jezikov so dijaki v tem času lahko poglobljali tudi na angleškem in španskem koncu tedna ter v nemškem debatnem klubu. A naravoslovci in humanisti prav tako niso ostali praznih rok: udeležili so se lahko matematičnega popoldneva, astronomske noči ali srečanj zgodovinskega kluba, zavodska gledališka skupina pa nam je pripravila celo lastno predstavo in požela mnogo navdušenja. S pomladnim športnim dnevom in turnirjem Veter v laseh je bilo poskrbljeno tudi za vse večje in manjše športne navdušence.

Meseca maj in junij sta bila za četrtošolce čas opravljanja zrelostnega izpita in priprave nanj, za prav vse dijake pa obdobje prizadevanja za čim boljši uspeh. A bogati beri šolskih in obšolskih dejavnosti navkljub nismo pozabili na duhovnost. Šolsko leto smo v tem duhu 22. junija tudi zaključili z mašo, ki jo je ob somaševanju salezijancev v župnijski cerkvi sv. Vida daroval novi salezijanski inšpektor mag. Janez Potočnik, sooblikovali pa so jo želimeljski dijaki. *Mojca Leskovec*

Rakovnik

SKLENJENA 4. SEZONA VEČEROV DRG

Letos se je zaključila že četrta sezona večerov duhovne ritmične glasbe.

ZGODILO SE JE

Veržej, razstava Arsvitraria

© M. Suhoveršnik

Zaplaz, juniorke hčera Marije Pomočnice

© HMP

Na zadnjem večeru smo gostili skupino Pot, ki je letos v maju praznovala 11. leto delovanja. Pripravili so bogat in razgiban večer, v katerem so prepletali svoje avtorske skladbe s priredbami popularnih duhovno-ritmičnih pesmi. Njihov član Aleš Traven je razkril, da za ustvarjanje duhovno-ritmične glasbe ni recepta: nekatere pesmi so bile napisane v pol ure, druge so zorele leta in leta ... potrebuješ pravi navdih sv. Duha.

Na koncu večera so se organizatorji večerov DRG zahvalili obiskovalcem za zvesto obiskovanje in soustvarjanje večerov. Brez njih večerov DRG ne bi bilo! Seveda bodo večeri DRG ponovno v prihodnjem šolskem letu.

Veržej

NOV DUHOVNI KOTIČEK

Ob letošnjem jubileju Marijanišča se je uresničila že tiha želja, da bi ponovno postavili kapelico lurške Matere Božje, katere originalni kip se je dolgo »skrival« po podstrešjih, saj je povojna garnitura tedanjo kapelo porušila. Župnik Jožef Krnc je idejo preli na papir, zidarska dela je opravilo Zidarstvo Šijanec iz Bolehnečev. Na predvečer praznovanja Marije Pomočnice je ravnatelj Ivan Turk po maši in pred vsakoletno procesijo z lučkami v župnijsko cerkev blagoslovil novo kapelico, ki tako postaja nova duhovna točka za vse, ki prihajajo v salezijansko ustanovo v Veržēju.

Veržej

RAZSTAVA ARSVITRARIA

Prostori Centra DUO gostijo že četrto razstavo, saj je Društvo steklarjev Slovenije tokrat na obronkih panonske ravnice na ogled postavilo steklarske in tekstilne izdelke mladih in po srcu mladih rokodelskih umetnikov. Bogat kulturni program ob odprtju je odmeval med zvoki »nenavadnih« glasbil školjke, steklene posode in gonga. Veržejci in gostje Penziona Mavrica so si z zanimanjem ogledali oblikovanje steklene mase izpod rok umetniškega steklarja Zvonka Drobniča, predsednik Društva Jože Rataj pa je ob koncu prireditve vse povabil na ogled zanimivih steklenih in tekstilnih eksponatov. Razstava bo odprta do 15. septembra.

Rakovnik

TURNIR SV. DOMINIKA SAVIA

V nedeljo 20. 5. smo na Rakovniku popoldne organizirali turnir v malem nogometu za mlajše nogometaše – vključno do prvega letnika srednje šole. Turnir smo poimenovali po zavetniku ministrantov in mladem karizmatičnem fantu don Boskovega oratorija sv. Dominika Savia. Na turnir so se prijavile štiri ekipe – SMC Rakovnik, SMC Kodeljevo, SMC Celje in ekipa Skale. Zmagovalec turnirja je za eno leto dobil v last prehodni pokal Dominika Savia. Letos so pokal osvojili nogometaši iz SMC Celja. Prav dejstvo, da gre za prehodni pokal, nas spodbuja, da se drugo leto v mesecu maju zopet snidemo na turnirju, pomerimo moči v nogometu ter preživimo lepo pomladno popoldne.

JUNIORAT - UTRJEVANJE V ZVESTOBI

Srečanje juniork hčera Marije Pomočnice pomeni vračanje h koreninam salezijanske karizme ter poživitev osebnega in skupnostnega odnosa z Gospodom. →

© HMP

Valdocco, mladi iz Slovenije s Pascualom Chavezom

S. Metka, s. Martina, s. Katja in s. Barbara smo se ob inšpektorici s. Damjani v soboto, 5. maja zvečer, zbrale v inšpektorialni hiši in začele skupno druženje s preprosto molitvijo večernic.

Naslednji dan je bil posvečen molitvi, osebemu delu, druženju, pa tudi sladolej je na poti po Dolenjskem dobil svoje mesto. Pot nas je najprej vodila k bl. Alojziju Grozdetu na Zaplaz, kjer smo pri sv. maši prosile za stanovitnost na začetni poti redovnega poklica in se zahvalile za vse prejete milosti v tem letu. Ob tem nas je spremljala Samuelova zgodba poklica, na poti svetosti pa se nam je popoldne pridružila celo Mala Terezika, saj smo obiskale karmeličanke v Mirni Peči. Slednje so nam velikodušno ponudile tamkajšnjo kapelo za osebni razmislek na naši poti zorenja in za večerno molitev. Na poti proti Ljubljani smo z rožnim vencem pozdravile še Marijo in z njo nadaljevale zadnji dan skupnega druženja na Rakovniku.

Srečanje smo zaključile ob pogledu na našo soustanoviteljico sv. Marijo Dominiko Mazzarello: »Grem jaz – novim izzivom svetosti naproti!« s. Barbara

Turin

»GREM JAZ« V SALEZIJANSKE KRAJE

»Grem jaz,« je rekla Marija Dominika, in »grem jaz,« smo rekli tudi vsi

romarji, ko smo se prijaviли na romanje v salezijanske kraje od 28. aprila do 1. maja 2012. Romanje je potekalo pod vodstvom sester HMP, ki so romanje organizirale in s pomočjo SDB, pot pa nas je vodila po poteh sv. Janeza Boska in sv. Marije Dominike Mazzarello.

»Za vas živim!« so besede, ki so nas spremljale pri spoznavanju velikega voditelja, učitelja in prijatelja mladih, sv. Janeza Boska. Doživljali smo ga v kraju njegovega rojstva, po turinskih ulicah in ob srečanju njegovega g. naslednika Pascuala Cháveza.

V Morneseju smo spoznavali sv. Marijo Dominiko Mazzarello. Njen zgled preprostosti, prizadevnosti in požrtvovalnosti, vse pa narejeno v goreči ljubezni do Boga, nas je vselej vpraševal: »Daj, povej, koliko je ura!« Ker smo se romarji že malo nalezli njenega duha, smo kar v zborčku odgovarjali z njenimi besedami: »Čas, da ljubimo Gospoda.«

Romanje je bila čudovita izkušnja salezijanskega duha veselja, prijateljstva, molitve in pomoči. Bilo je tesno, novo srečanje z Gospodom, preplet vezi zemeljske in nebeške družine Božjih otrok ter vžig novega ognja, ki ga je Gospod prižgal v naših srcih z nalogo, da ga poneseemo v svet, vsem.

Irena P.

Martin Maroša SDB (1912–2012)

Na praznik sv. Marka, je na pragu svojega 100-letnega ubileja v Gospodu zaspal Martin Maroša.

Očetu Štefanu in materi Mariji r. Forjan, ki sta odšla v Ameriko kakor toliko naših ljudi, se je v Chicagu (ZDA) 2. 11. 1912 rodil drugorojenec Martin. Mati se je z otrokoma vrnila domov na Melince (župnija Beltinci) l. 1914, oče pa 1919. Tu se jima je rodilo še 5 otrok.

Leta 1924 je Martin odšel na gimnazijo v Mursko Soboto, ker v Marjanišču ni bilo prostora. 1926. je študij nadaljeval v Foglizzu (Italija) in 1929. prejel misijonski križ za Čile. Tam je napravil noviciat v salezijanski družbi in l. 1931 izpovedal prve redovne zaobljube. V Santiagu je 1939. prejel duhovniško posvečenje.

Na Ognjeni zemlji je s presledki deloval 25 let: bil je učitelj, voditelj zavodskih in župnijskih organizacij, organist in zborovodja, voditelj godbe na pihala, gledaliških predstav, izletov in romanj, duhovni voditelj bivših gojencev in številnih dalmatinskih priseljencev, končno šest let župnik stolne cerkve v Punta Arenasu (1954–1960). Prvič je prišel na obisk v domovino decembra 1951 in je s škofovim dovoljenjem deloval pol leta kot ljudski misijonar v Kapeli na Melincih. Vzbudil je veliko zanimanje za nove duhovne poklice.

Ko se je vrnil v Čile, je nadaljeval svoje poslanstvo v Punta Arenasu in Santiagu. Zadnjih dvanajst let v Čilu je deloval

naročniki Sal. vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duh. poklice

Belak Marija, Dramlje
 Briški Miloš, Hrastje
 Černuta Cecilija, Log pod Mangr.
 Dernulc Ana, Struge
 Gašpar Anka, Petrovci
 Jamnik Franc, Trstenik,
 salezijanski duhovnik
 Jeklar Francka, Koprivnik
 Jezeršek Cilka, Škofja Loka
 Kobale Franc, Dunaj – Avstrija

Koderman Štefka, Vače
 Kos Anica, Škofja Loka
 Koštric Elizabeta, Melinci
 Kovač Tilka, Stari trg pri Ložu
 Kralj Ana, Videm Dobropolje
 Maroša Martin, Veržej,
 salezijanski duhovnik – stoletnik
 Ojstrež Rajko, Ig pri Ljubljani
 Požin Pavla, Rimske Toplice
 Tavčar Cilka, Ljubljana

v zloglasnem in revnem predmestju San Ramon v Santiagu, kjer je 1962. ustanovil župnijo sv. Dominika Savia za 50.000 ljudi in vodil dve šoli z okrog 2.000 učenci. Kot župnik v San Ramonu je tri leta doživljal Allendejevo revolucijo, po Pinochetovem nastopu 11. sept. 1971 pa njeno nasprotje. S kakšno natančnostjo je pripovedoval o svojem poslanstvu in ga opisoval v svojih spominih, polnih doživetij!

Leta 1974 se je za stalno vrnil v Slovenijo. Najprej je bil ravnatelj in župnik v Sevnici (1975–1976); nato pa v Veržeju župnik (dvanajst let, 1976–1988). Potem je bil duhovni pomočnik na Kapeli (1988–1991), nato pa v Veržeju od leta 1991. Dne 14. sept. 1998 se je naselil v vrnjenem veržejskem Marijanišču, kjer je nekoč kot oratorijanec prejel navdih za salezijanski duhovniški in misijonski poklic. Poslej je bil katehet in duhovni voditelj skupin Združenja Marije Pomočnice in molivcev za duhovne poklice. Zvrstili so se zlati (1989), biserni (1999), diamantni (2004) in železni (2009) duhovniški jubileji. Visoka leta mu niso preprečila, da ne bi svoje pesmi in spomine, pomembne tudi za zgodovino Marijanišča, uredil in pripravil za knjižno obliko. Njegovo življenje je polagoma izgorevalo kakor sveča, še posebno v zadnjem letu in zadnjem mesecu, a njegova nenehna molitev se je z bistrino duha dvigala k Bogu kot daritev za nas vse.

Ob pogrebu v Veržeju je predstojnik salezijancev dr. Alojzij Slavko Snoj o njegovi duhovni podobi med drugim dejal:

»Gospod Martin je bil izvirna duhovniška legenda v najodličnejšem pomenu besede! Bil je človek iz enega kosa, ulit iz snovi, iz katere so svetniki: vedno ves za človeka, ker je bil vedno ves v Bogu. Ni njegovo življenje ena sama ljubezen? Da, a docela urejena v mavričnih krščanskih žarkih.

O Mariji ni le navdušeno govoril, temveč jo je pristrčno ljubil in posnemal.

Poleg spominov so izvirna besedila sobrata Martina tudi pesmi – po večini priložnostne, iz katerih veje vesela salezijanska duhovnost: otroška vera, nemajno upanje in goreča ljubezen – tudi do domovine.

Ljubezen do Cerkev in redovne družbe je rajni Martin vse življenje izražal z gorečo evangelizacijo, za katero je znal poiskati prilagojeno izrazje in prijazna pota do ljudi, še posebno mladih. Vedno je izžareval radost nad duhovnim in misijonskim poklicem: z oznanjevanjem in duhovnim vodstvom, z obhajanjem zakramentov, še posebno evaristije in sprave.«

Sam je zapisal: »Ljubezen do Boga, do družine in do domovine po mojem prepričanju gredo skupaj. Njim se pridruži ljubezen do sočloveka, saj je vsak človek ustvarjen po Božji podobi. Vse štiri so ena velika ljubezen, ki da smisel človeškemu bivanju na tej zemlji in se osredini na Boga, ki je večna, popolna ljubezen.«

Franc Jamnik SDB

1925–2012

10. maja 2012 je prag večnosti prestopil salezijanski duhovnik Franc Jamnik. Rodil se je očetu Frančišku in materi Katarini r. Robežnik, v Dolu, župnija Sora, 5. 1. 1925. Imel je še mlajšega brata Jožeta in tri starejše sestre: Ivanko, Marijo in Francko. Iz deških let so mu ostali v živem spominu izredni cerkveni dogodki: romanje na Rakovnik, evaristični kongres v Ljubljani (1935) in kongres Kristusa Kralja (1939). Osnovno šolo je obiskoval v Sori. Gimnazijski študij pa je pretrgal čas druge svetovne vojne. Avgusta 1943 je bil kot osemnajstletni fant nasilno odpeljan v nemško vojsko.

Kot prisilni mobiliziranec je bil najprej v Nemčiji na Bavarskem, nato v južni in severni Franciji. V svojih spominih na te čase zapiše: »V tistem času je moj angel varuh imel večkrat kar precej dela, ko ni pustil, da bi me zadela 'sovražnikova puščica'. Sklenil sem, da bi v situaciji, ko bi se v vojni srečal s sovražnim vojakom iz oči v oči, rajši pustil, da jaz padem, kot pa da bi v samoobrambi njega prizadel. Hvaležen sem Božji previdnosti, da kljub večkratni nevarnosti nikoli nisem prišel v položaj, da bi se moral braniti.« Po padcu Pariza, v avgustu 1944, je 5. 9. 1944 na francosko-belgijski meji prišel v ujetništvo.

Iz ujetništva v taborišču v južni Angliji se je čez Bari vrnil v Jugoslavijo, kjer je moral še tri leta služiti jugoslovansko vojsko. Skozi vseh 50 mesecev življenja v vojaški suknji – zapiše – »sem v sebi nosil skrito željo, da bi postal duhovnik, kar se mi je pa zdelo že docela nemogoče.« Toda

srečanje s salezijanskim duhovnikom Francem Kuharjem mu je odprlo novo obzorje. Ta ga je povabil na Rakovnik, kjer je privatno dokončal peti razred gimnazije in po noviciatu na Reki leta 1950 postal salezijanec. Dokončal je gimnazijo in nadaljeval študij teologije v Ljubljani. Že na začetku 4. letnika teologije je prejel diakonat (9. 10. 1955) in duhovniško posvečenje. Spominja se: »Na željo gospoda škofa sem bil posvečen v rojstni župniji Sora. Posvečenje je bilo na misijonsko nedeljo, 23. 10. 1955. [...] Kot duhovnik sem na teološki fakulteti nadaljeval 4., 5. in 6. letnik bogoslovja. [...] Po končani teološki fakulteti ob koncu junija 1958 sem takoj naslednji dan odšel v Janjevo na Kosovem v pomoč g. Jožetu Pungerčarju, ker je tamkajšnji župnik g. Franc Kuhar bil odveden v zapor ... Ko sem se za praznik Marijinega rojstva leta 1958 vrnil na Rakovnik, sem bil določen za kaplana v Zadar – Arbanasi v Dalmaciji.« Tam je ostal eno leto. Potem je bil tri leta kaplan v Dobrni pri Celju (1959–1962). V Ljubljani je od leta 1962–1965 opravljal službo hišnega kateheta in voditelja bogoslovcev. Nato je služboval kot kaplan v Nišu (1965–1970). Končno je bil leta 1970–1971 upravitelj župnije Prvič Luka v Dalmaciji. Po enem letu pa se je vrnil v Niš, ker je tamkajšnji kaplan Jože Mlinarič odšel v misijone.

Na Karaburmi v Beogradu so ga potrebovali v letih 1972–1976, najprej za kaplana, potem pa za tajnika in šoferja beograjskega nadškofa dr. Gabrijela Bukatka. Nato ga zopet postavijo za kaplana v Nišu (1976–1978), potem pa v Prištino na Kosovem (1978–1986). V tedanjem Titogradu (Črna gora) je še tri leta služboval kot kaplan (1986–1989), preden so ga poklicali v Slovenijo.

Razglasitev samostojne Slovenije je duhovnik Franc dočakal v Škocjanu pri Novem mestu (1990–1991). Od leta 1992 do 2011 pa je deloval kot duhovni pomočnik in desna roka župnikom v Šentrupertu na Dolenjskem.

V februarju 2011 se je naselil v skupnosti na Trsteniku. Bil je zelo dobrodošel in iskan spovednik duhovnikov – kakor že poprej. Ob pogrebni svečanosti na Trsteniku, ki jo je vodil beograjski nadškof Stanislav Hočevar, je salezijanski inšpektor dr.

Alojzij Slavko Snoj orisal njegovo duhovno podobo: »Težko bi rekli, da je sobrat Franc z leti oblikoval svoj značaj, saj je bil vse življenje tak, kakršnega smo poznali: ponižen, pobožen in potrpežljiv ... Vodstvene službe in pozunanjene vloge so se bolj prilegale drugim, rajni Franc pa je vedno bil v notranjo duhovno pomoč sobratom. [...] V domači družini je podedoval čut za glasbeno umetnost in urejeno lepoto, ki ga je bogatil z osebno nadarjenostjo. Kljub težkim vojnim in povojnim razmeram se je izoblikoval v odličnega organista in zborovodja.

Ponižno je živel predvsem z blagostjo sv. Frančiška Saleškega in z ljubeznivostjo sv. Janeza Boska. Tako je tudi sam posnel Jezusa, dobrega pastirja, še posebno, ko je delil zakrament svete spovedi. Gojil je poglobljeno duhovno življenje. Sadovi tega so bili: pobožnost, potrpežljivost in preudarnost pri duhovnem razločevanju; molitveno življenje in posebna ljubezen do nebeške matere Marije.

Hvaležnost, ki jo je vedno gojil, je ob zlati maši 2005 takole izpovedal: 'Na vseh postajah svojega potovanja skozi življenje sem doživel toliko dobrega in lepega od številnih sodelavcev in dobrotnikov, da jim ostajam večern dolžnik. Vsem naj Gospod na priprošnjo Marije Pomočnice obilno povrne z nebeškim blagoslovom!«

Novomašnik Gašper Otrin

Na praznik apostolov Petra in Pavla je bil v ljubljanski stolnici v duhovnika posvečen **Gašper Otrin SDB** iz župnije Domžale. Po končani srednji zdravstveni šoli v Ljubljani je opravil noviciat v Pinerolu, študiral na teološki fakulteti v Ljubljani in opravil vzgojno prakso v Salezijanskem mladinskem centru v Celju. Študij teologije je končal na Salezijanski papeški univerzi, na teološki fakulteti v Turinu, kjer sedaj nadaljuje magistrski študij teologije in družinske mediacije.

O svoji poti do Gospodovega oltarja pove: »Odločilne so bile duhovne vaje pri sestrah HMP na Bledu, kjer mi je bilo dano spoznati, da lahko oba odnosa, ki sem ju gradil (Bog, mladi), združim v eni službi. In ker sem to službo redovnika salezijanca že poznal, je bila to odločitev, ki ni imela dvomov.«

Njegovo novomašno geslo: »Žena, glej, tvoji sin! Glej, tvoja mati!« Jn 19, 26.27.

geslo križanke

Geslo tokratne križanke pošljite do 15. avgusta 2012

1. nagrada: 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej.
2. nagrada: knjiga Karmen Jenič: Koliko je ura.
3. nagrada: knjiga Toneta Ciglarja: Andrej Majcen - vietnamski don Bosko.
4. nagrada: knjiga Terezija Bosca: Za vas živim.
5. nagrada: rakovniška knjižica T. Ciglarja: Pričevalec dobre – Andrej Majcen.

Rešitev križanke SV 3/2012
MAJDA PANGERŠIČ (salezijanka – sestra hčera Marije Pomočnice).

	OSMISLA SLOVNA SLOVNA SLOVNA	OSMISLA SLOVNA SLOVNA SLOVNA	OSMISLA SLOVNA SLOVNA SLOVNA	OSMISLA SLOVNA SLOVNA SLOVNA	OSMISLA SLOVNA SLOVNA SLOVNA	OSMISLA SLOVNA SLOVNA SLOVNA	OSMISLA SLOVNA SLOVNA SLOVNA	OSMISLA SLOVNA SLOVNA SLOVNA	OSMISLA SLOVNA SLOVNA SLOVNA	OSMISLA SLOVNA SLOVNA SLOVNA	OSMISLA SLOVNA SLOVNA SLOVNA	OSMISLA SLOVNA SLOVNA SLOVNA	OSMISLA SLOVNA SLOVNA SLOVNA	OSMISLA SLOVNA SLOVNA SLOVNA	OSMISLA SLOVNA SLOVNA SLOVNA	OSMISLA SLOVNA SLOVNA SLOVNA	OSMISLA SLOVNA SLOVNA SLOVNA	OSMISLA SLOVNA SLOVNA SLOVNA	
	N	I	R	O															
	A	N	I	M	A	T	O	R											
	K	A	N		K	A	L	A											
	P	A	N	G	E	R	S	I	Č										
	M	E	N	A	P	O	E	T											
	L	I	A	N	I	S		O	K										
	A	N	J	A	C	I	S	T	I	L	O								
	J	A	D	S	L	T	I	R	O	L									
	O	Č	A	P	A	R	O	H	G	E									
	V	I	A	A	R	N	O	L	V	I	S								
	I	C	I	K	A	M	A	R	I	J	A								
	C	A	R	E	B	R	O	D	A	R									

	SESTAVILA MATEJA		ETOS, MORALNI NAUK	GLAVNO MESTO GRČIJE	TOKOVNI POSREDNIK	SALEZI-JANSKI VESTNIK	MIGLJAJ, GIB	GORATA GRŠKA POKRAJINA	PLEME SEVERNOAM. INDIJANCEV	ADAMOVA ŽENA
	BRIGA, SKRB, VNEMA					KRAJ PRI PREDDVORU SLAŠČICA NA PALČKI				
	ROJSTVO TELETA									
	VERSTVO									
	DRUGO IME ZA RUDNIK									
							KRALJ ELVIRA			NAJVIŠJA IGRALNA KARTA
							ŽENSKO IME			
SALEZI-JANSKI VESTNIK	SPODNJI DEL PROSTORA, POD	LJUBLJANSKO POKOPALIŠČE				SUM. BOGINJA PLODNOSTI				
		MESTO NA AVSTR. ŠTAJER.				TV VODITELJ UROŠ				
STRAH PRED JAVNIM NASTOPOM					ZVRST. JAMAJSKE GLASBE			IVO SEVER		
					OBRAMBA (KNJIŽ.)			IZDELOVALEC OROŽJA		
LJUBEZEN DR. ŽIVAGA				RAZMOČENA ZEMLJA					SPODNJI DEL PRAŠIČJE NOGE	ANDREJ DOLINAR
				MESTO NA HONŠUJU						
ADOLF (KRAJŠE)				ZEM. OŽINA NA MALAKI			NOETOVA BARKA			
				ANTIČNO RAČUNALO						
SALEZI-JANSKI VESTNIK	TROPSKO DREVO						ANGL. PLEMŠKI NASLOV			
	NEKD. KMET. MI-NISTER FRANCI						IZVIR, POREKLO			
SLADKOR-ČEK, SLAŠČICA						NAPEV (STAR.)				ANJA TOMAŽIN
						17. IN 1. ČRKA ABECEDE				
GRŠKI KATOLIK (RELIG.)					ŽIVLO, PRIPRA-VLJENO ZA PITJE					
IME NEMŠKE TRGOVINE Z OBLAČILI					NAJVIŠJA GORA V TURČIJI					

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

- nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej: Adolf FRANETIČ, Senožeče.
- nagrada:** knjiga Karmen Jenič: Koliko je ura, Pripoved o življenju sv. Marije Dominike Mazzarello: Cvetka FIŠTER, Mokronog.
- nagrada:** knjiga Toneta Ciglarja: Andrej Majcen: Patricija JANEŽIČ, Ložnica pri Velenju.
- nagrada:** knjiga Teresia Bosca: Za vas živim (življenjepis sv. Janeza Boska): Jože KEBER, Lj. Dobrunje.
- nagrada:** rakovniška knjižica Toneta Ciglarja: Pričevalec dobrote – Andrej Majcen: Andreja PUCELJ, Koper.

DRUŽINSKE POČITNICE Z ROKODELCI

5-dnevni paket za družino s tremi otroki s polpenzionom in kopanjem v okoliških termah po ugodni ceni!

Spoznavali boste rokodelsko dediščino Pomurja in se s pomočjo rokodelcev naučili izdelati različne izdelke domače in umetnostne obrti. Hiša s svojo okolico nudi številne možnosti za šport, rekreacijo in številne izlete po Prekmurju in Prlekiji. V tišini hišne kapele lahko najdete mir in se notranje obogatite.

Informacije in rezervacije
 Penzion Mavrica*** | Puščenjakova ulica 1 | 9241 Veržej
 E: penzionmavrica@siol.net S: www.marianum.si
 T: 02 588 90 60 M: 051 370 377

OBVESTILA

PROGRAMI ZA MLADE

BLED

POČITNIŠKO UČENJE TUJIH JEZIKOV

9.–13. julij (ponedeljek – petek): Program vsebuje učenje angleščine, nemščine in italijanščine. Za osnovnošolce od 10. leta naprej in srednješolce. Začetek ob 18.00, sklep ob 17.00 s sv. mašo in programom.

Informacije in prijave:
s. Martina Golavšek

ORATORIJ

JESENSKO SREČANJE ANIMATORJEV ORATORIJA

Rakovnik, 1. september: Med mašo bodo tudi večne zaobljube s. Metke Kastelic HMP.

Glej tudi spletno stran oratorija:
www.oratorij.net

POHORJE

SAVIO KAMP ZA MINISTRANTE

18.–24. avgust: Program bo potekal v Dominikovem domu na mariborskem Pohorju.

Informacije: Boštjan Jamnik

USKOVNICA

USKOVNIŠKI TEDNI ZA MLADE

1. teden: 15.–21. julij
2. teden: 29. julij – 4. avgust

Informacije in prijave:

Marko Košnik in Jože Vidic

VERŽEJ

6.–13. julij: oratorij za družine
15.–19. julij: kamp za animatorje
22.–26. julij: kamp za otroke

10.–14. avgust: nogometni kamp za fante

Informacije in prijave: Janez Krnc

ROMANJE V RIM

12.–15. avgust: za mlade in odrasle

Informacije in prijave:

s. Majda Pangersič

DRUGI PROGRAMI

DUHOVNE VAJE ZA MOLIVCE ZA DUHOVNE POKLICE

KUREŠČEK, 19.–21. julij (od četrтка do sobote)

Začetek prvi dan ob 18.00 s sv. mašo, sklep zadnji dan s kosilom.

Informacije in prijave: Ivan Turk

USKOVNICA

USKOVNIŠKI DNEVI ZA ODRASLE

26.–29. julij.

Informacije in prijave: uskovnica@gmail.com

KUREŠČEK

SEMINAR O. JAMESA MANJACKALA MSFS

13.–15. julij (petek – nedelja). V letu vere bodo nagovori s temo iz Apostolskih del: *Bodite moje priče!* V času seminarja tudi priložnost za sv. spoved.

Informacije: *Glasnik Kraljice miru in na spletni strani www.kurescek.org*

VERŽEJ

31. avgust (petek) ob 19.30 Puščenjakov večer

Izid knjige *Marijanišče v Veržeju – 100 let in predavanje avtorja dr. Bogdana Kolarja s kulturnim programom.*

MOLITVENI DAN ZA DUHOVNE POKLICE

8. september (sobota) dopoldne – v vseh slovenskih škofijah:

Spoštovani molivci za duhovne poklice, lepo vabljeni na molitveni dan za duhovne poklice v soboto, 8. septembra, ki bo potekal v vseh slovenskih škofijah.

RAKOVNIK

ROMARSKI SHODI

15. avgust – praznik Marijinega vnebovzvetja, sredi

Svete maše bodo ob: 7.30, 9.00, 10.30, 15.00 in 18.30.

Ob 15.00 bo slovesno somaševanje vodil salezijanec novomašnik Gašper Otrin.

9. september – praznik Marijinega rojstva in jesenski romarski shod.

Svete maše bodo ob: 7.30, 9.00, 10.30, 15.00 in 18.30.

Ob 15.00 bo slovesnost ob obletnici posvetitve cerkve Marije

Pomočnice vodil salezijanski inšpektor Janez Potočnik.

Sprotne informacije o dogodkih:
www.donbosko.si (salezijanci) in
www.hmp.si (sestre HMP)

Jure BABNIK, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel. 041/856.452, e-mail: jure.babnik@salve.si

s. Martina GOLAVŠEK, Marijin dom Bled, Partizanska 6, 4260 Bled, tel. 04/57.41.075 ali 031/443.771; e-mail: md.bled@gmail.com

Boštjan JAMNIK, Don Boskov trg 1, 3000 Celje, tel.: 031/486.554, e-mail: bostjan.jamnik@salve.si

Janez KRNC, Puščenjakova 1, 9241 Veržej, tel. 041/357.640, e-mail: janez.krnc@salve.si

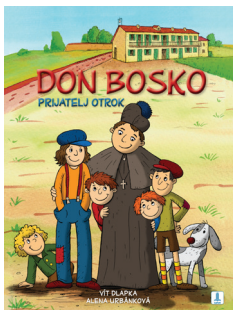
Marko KOŠNIK, Želimlje 46, 1291 Škofljica, tel. 051/337.556, e-mail: marko.kosnik@salve.si

Blažka MERKAC, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel. 031/556.239, e-mail: bmerkac@gmail.com

s. Majda PANGERSIČ, Gornji trg 21, Ljubljana; 041/233.432; e-mail: majda.pangersic@gmail.com

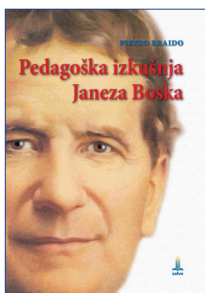
Ivan TURK, Puščenjakova 1, 9241 Veržej, tel. 031/358.018, e-mail: ivan.turk@salve.si

Jože VIDIC, Tabor 29, 1380 Cerknica, tel. 041/728.293, e-mail: milan.kavcnik@salve.si

Vit Dlapka DON BOSKO PRIJATELJ OTROK

Don Boskova »pravljica« za najmlajše in otroke. Dobra otroška literatura s krščansko vsebino. Izvirne ilustracije in bogato besedilo češkega salezijanca je primerno darilo za otroke ki že znajo brati, ali pa jih nagovorijo dobre in izvirne ilustracije. Simpatične barvne celostranske ilustracije dopolnjuje kratko besedilo.

Pitero Braido PEDAGOŠKA IZKUŠNJA JANEZA BOSKA

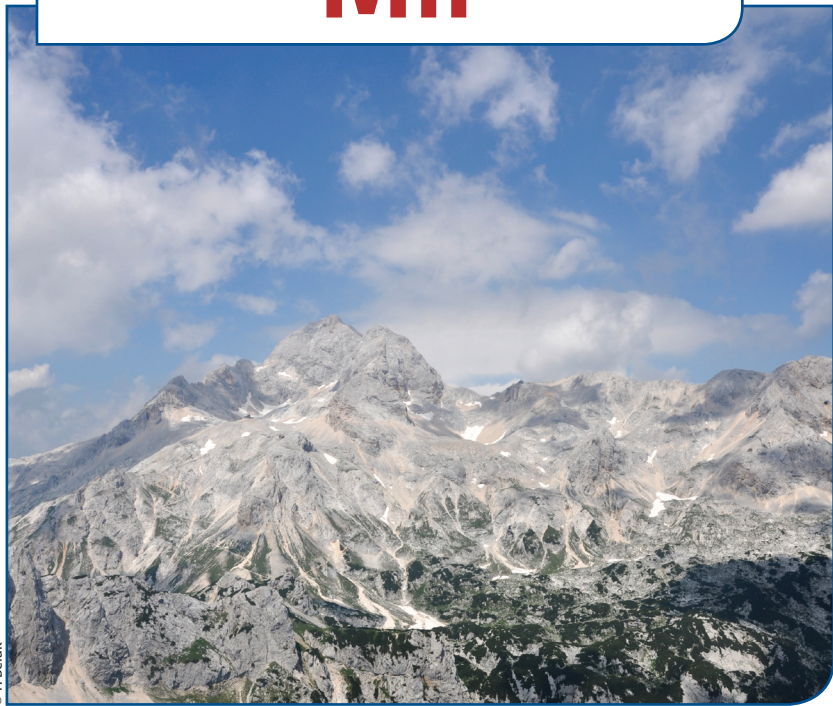
Avtor je v knjigi predstavil pedagoško podobo »očeta in učitelja mladi ne« don Boska. Don Bosko je za cilj svojega dela postavil osebo mladega človeka, ki naj postane pošten državljan in dober kristjan, oseba, ki se v polnosti uresniči in je odgovorna. Knjiga je odlično izhodišče za nadaljnje pedagoško razmišljanje o vzgoji danes.

PRIPRAVA ZA TISK ZALOŽBA - VIDEO TRGOVINA

Rakovniška 6 - Ljubljana
01 427 73 10 - info@salve.si
www.salve.si
trgovina je odprta vsak delovni dan 8.00-18.00 - ob sobotah 8.00-13.00 ter ob romarskih shodih

Mir

© P. Belak

Bruno Ferrero

Gorska veriga, bogata z ledeniki in hudourniki, zaradi katerih je bila skoraj nedostopna, je označevala mejo med dvema narodoma. Bila sta dva skoraj enaka naroda, ljudje so si bili podobni skoraj v vsem in prav zato so bili nenehno v sporu.

Naroda sta si kruto nasprotovala na vseh področjih: od gospodarskega, diplomatskega do športnega.

Vojna med obema narodoma je bila neizogibna.

Poveljnika obeh vojsk sta poslala vsak svojega tajnega agenta, da bi se pozanimal o mestih, kjer bi bilo najlažje vdreti na sovražno območje. Sla sta se vrnila in povedala isto stvar:

»Obstaja samo ena točka na meji med obema pokrajinama, kjer je možnost vdora.«

Na obeh straneh so se generali zadovoljno smejali in s prstom kazali na zemljevid.

»Torej, tu bomo napadli z našimi oboroženimi silami!«

Že so se veselili grmenja oklepnikov in strelov orožja, hitre zmage, slave in medalj.

Na obeh straneh sta bila tajna agenta malce v zadregi.

»Ampak prav na tistem mestu stane majhen, delaven kmet v majhni hiši, skupaj z zelo ljubko ženo. Imata se rada in o njej se govori, da sta najsrečnejša človeka na svetu. Imata enega otroka. Če bi morali prečkati njuno posest in se namestiti v njihovi bližini, bi zagotovo uničili njihovo srečo.«

Na obrazu generalov je ugasnil nasme. Vsi zbegani so umolkneli.

»Te vojne ne more biti!« so enoglasno sklenili tako na eni kot na drugi strani meje.

Vojna ni bila napovedana.

Samo ena točka je na svetu, ki onemogoča vsako vojno, nasilje in agresivnost. Nahaja se v središču tvojega srca.

Nojček Oliver

UGLEDEN IN STROG NOJ, KI SE JE ZARADI svojih sposobnosti dnevno pojavljal na televiziji in časopisih, je mladim nojem predaval o vzvišenosti svoje vrste nad vsemi drugimi. »Smo največje ptice in zato najboljši.« Vsi navzoči so vzkliknili: »Seveda! Seveda!« Vsi, razen nekega zamišljenega nojčka Oliverja.

»Toda mi ne letimo nazaj kot kolibriji,« je dejal na glas.

»Kolibri zgubi tla pod nogami,« odvrne odrasli noj. »Mi pa napredujemo in hodimo vedno naprej.«

»Seveda! Seveda!« so hiteli vzklikati vsi noji, razen Oliverja.

»Nesemo največja jajca, zato so najboljša,« je nadaljeval stari učitelj.

»Jajca taščic so lepša,« ga dopolnil Oliver.

»Toda iz jajc taščic se izvalijo le taščice,« odvrne stari noj. »Taščice se zadovoljijo le z gosonicami in ličinkami na travnikih!«

»Seveda! Seveda!« nadaljujejo z vzkliki vsi noji, razen Oliverja.

»Mi hodimo s štirimi prsti, človek pa jih potrebuje deset,« je stari noj spomnil svoje učence. »Toda človek

lahko leti sede, mi pa nikakor ne moremo leteti,« doda Oliver.

Stari noj ga je ošvrknil s svojim strogim pogledom. »Človek leti prehitro okoli okrogle zemlje. Dohitel bo sama seba in se zaletel v zadnjo plat, a ne bo nikoli spoznal, da se je zaletel sam vase.«

»Seveda! Seveda!« kričijo vsi noji, razen Oliverja.

»In v nevarnostih lahko postanemo nevidni tako, da vtaknemo glavo v pesek,« je vzkliknil učitelj. »Tega ne zmore nihče drug.«

»Kako pa vemo, da nas ne vidijo, če ne vidimo?« vpraša Oliver.

»Dlakocepec!« vzklikne stari noj in vsi noji, razen Oliverja, ponovijo »Dlakocepec!«, čeprav niti ne vedo, kaj bi to pomenilo.

Tedaj pa učitelj in učenci zaslišijo grozljivo bobnenje, kot bi se jim bližal sam grom. A grom ni prijahal z neba, temveč je bilo to bobnenje velike množice neotesanih slonov v diru, saj so se prestrašili za nič in brez ciljno noreli proti nojem.

Stari noj in z njim vsi drugi, razen Oliverja, so nemudoma vtaknili glave v

pesek. Oliver pa je odhitel na varno za mogočno skalo v neposredni bližini ter ostal v njenem zavetju, dokler se živalski dir ni pomaknil daleč naprej. Ko je stopil na plano, je pred sabo zagledal peščeno ravan, kosti in perje. Samo to je še ostalo od starega učitelja in učencev.

Da bi se prepričal, jih je poklical, a ni dobil odgovora od nikogar, razen od sebe.

»Oliver,« je zaklical.

»Tukaj sem!« si je odgovoril. To je bil edini odgovor v puščavi.

Sodijo in polemizirajo, pripravljeni so govoriti o vsem in o vseh. Pogosto najdemo take profesorje, poslance, velike publiciste: vedo vse in imajo odgovore na vsa vprašanja, so nezmotljivi mešalci zraka, rohnijo s televizijskih ekranov 24 ur. Vedno so pripravljeni osramotiti svoje edine sovražnike: vse tiste, ki si drznejšo misliti s svojo glavo. Zato svojih možganov nikomur ne dajejo v najem. Niso zvočni prostor, kjer bi ideje same po sebi postajale bistroumne.

Bruno Ferrero